

GÜMÜŞHANE ÜNİVERSİTESİ * SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ

SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI

YÜKSEK LİSANS PROGRAMI

**NECMETTİN ERBAKAN VE GEORGE ARMSTRONG'A GÖRE
ORTADOĞU'DAKİ ÇATIŞMALARDA SİYONİZMİN ROLÜ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Faruk KAYNAK

HAZİRAN – 2020

GÜMÜŞHANE

GÜMÜŞHANE ÜNİVERSİTESİ * SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ

SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI

YÜKSEK LİSANS PROGRAMI

**NECMETTİN ERBAKAN VE GEORGE ARMSTRONG'A GÖRE
ORTADOĞU'DAKİ ÇATIŞMALARDA SİYONİZMİN ROLÜ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Faruk KAYNAK

HAZİRAN – 2020

GÜMÜŞHANE

GÜMÜŞHANE ÜNİVERSİTESİ * SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ

SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI

YÜKSEK LİSANS PROGRAMI

**NECMETTİN ERBAKAN VE GEORGE ARMSTRONG'A GÖRE
ORTADOĞU'DAKİ ÇATIŞMALARDA SİYONİZMİN ROLÜ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Faruk KAYNAK

Tez Danışmanı: Doç. Dr. Nihat YILMAZ

HAZİRAN – 2020

GÜMÜŞHANE

KABUL VE ONAY

Doç. Dr. Nihat YILMAZ danışmanlığında, **Faruk KAYNAK** tarafından hazırlanan “**Necmettin Erbakan Ve George Armstrong’a Göre Ortadoğu’daki Çatışmalarda Siyonizmin Rolü**” isimli bu çalışma, 12 / 06 / 2020 tarihinde yapılan savunma sınavı sonucunda **Oy Birliği** ile başarılı bulunarak jürimiz tarafından **Yüksek Lisans** Tezi olarak kabul edilmiştir.

.....

Doç. Dr. Kadir Caner DOĞAN (Başkan)

.....

Doç. Dr. Nihat YILMAZ (Danışman)

.....

Dr. Öğr. Üyesi Yılmaz BAYRAM (Üye)

Yukarıdaki imzaların adı geçen öğretim üyelerine ait olduğunu onaylarım.

... / 07 / 2020

Prof. Dr. Ekrem CENGİZ

Enstitü Müdürü

BİLDİRİM

Yüksek Lisans Tezi olarak hazırlamış olduğum “Necmettin Erbakan Ve George Armstrong’a Göre Ortadoğu’daki Çatışmalarda Siyonizmin Rolü” isimli bu çalışmanın, tamamen kendi çalışmam olduğunu, her alıntıya kaynak gösterdiğimi ve alıntı yaptığım tüm çalışmaların kaynakçada yer aldığını taahhüt eder, tezimin kâğıt ve elektronik kopyalarının Gümüşhane Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü arşivlerinde saklanmasına izin verdiğimi onaylarım.

Lisansüstü Eğitim-Öğretim yönetmeliğinin ilgili maddeleri uyarınca gereğinin yapılmasını arz ederim.

12 / 06 / 2020

Faruk KAYNAK

ÖNSÖZ

Ortadoğu coğrafyasına baktığımız zaman özellikle son yüzyılda sonu gelmeyen çatışmaların merkezi konumundadır.

Peki ama bu çatışmaların temelini hangi olgu veya olguların sebep olduğunu irdelemeye çalıştığımızda karşımıza siyonizmin çıktığını görmekteyiz.

Özellikle birçok kaynakta tarafımızca araştırma yapıldığı halde Prof. Dr. Necmettin Erbakan ve George Armstrong'nin çalışmalarının sonuç endeksli olduğunu müşade etmekteyiz. Bu çalışmada özellikle ortadoğudaki çatışmaların temelini siyonist ideallerin sebebiyet verdiği anlaşılmaya çalışılmaktadır.

İş bu yüksek lisans eğitimim boyunca sürekli destek veren Doç. Dr. Nihat Yılmaz'a ve Doç. Dr. Kadir Caner Doğan'a teşekkürü bir borç bilirim.

Gümüşhane – 2020

Faruk KAYNAK

ÖZET

KAYNAK, Faruk. Necmettin Erbakan ve George Armstrong’a Göre Ortadoğu’daki Çatışmalarda Siyonizmin Rolü, Yüksek Lisans Tezi, 2020, (IX+62).

Ortadoğu çatışmalarının temel nedeni irdelemeye çalıştığımız iş bu tezimizde; Necmettin Erbakan’ın devam isimli kitabı ve George Armstrong’un Rothschild ailesinin dünyadaki muazzam sermayelerini ve bu sermayelerini siyonizmin hizmetine ne şekilde sundukları izah edilmeye çalışılmıştır. Siyonizmin, ortadoğuda büyük İsrail devleti kurmak daha geniş amacı ise dünya’yı ele geçirmek, aslında fiziki olarak dünya’yı ele geçirmek amacı değil fikir olarak, beyin olarak tüm dünyadaki devletlere ve insanlara istediklerini yaptırmak ki içinde bulunduğumuz zaman itibari ile bunu büyük ölçüde başarmış durumdalar. Bu çalışmamızda dünyada gelişen olaylarda siyonizmin etkisi anlatılmaya çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Çatışma, George Armstrong, Necmettin Erbakan, Ortadoğu, Siyonizm.

ABSTRACT

KAYNAK, Faruk. According to Necmettin Erbakan and George Armstrong The Role of Zionism in Conflicts in the Middle East, Yüksek Lisans tezi, 2020, (IX+62).

In this paper in which we tried to examine leading motives of Middle-East conflicts within Necmettin Erbakan's book "Davam" and George Armstrong's claims about Rothschild family's magnificent fund over the universe and how they put this fund into the service of Zionism. The aim of Zionism is to establish Great Israil State in Middle East but the main aim is to seize the whole World of course not physcially but mentally and ideologically, that is to say, to procure all individuals and states to serve it's interests which is achieved on a large scale in today's world. In this study it is aimed to set forth the progressive events in the world and the Zionism's effects on them.

Keywords: Conflict, George Armstrong, Necmettin Erbakan, Middle East, Zionism.

İÇİNDEKİLER

DIŞ KAPAK

İÇ KAPAK

KABUL VE ONAY	III
BİLDİRİM	IV
ÖNSÖZ.....	V
ÖZET.....	VI
ABSTRACT	VII
İÇİNDEKİLER	VIII

GİRİŞ	1
-------------	---

BİRİNCİ BÖLÜM

1. ORTADOĞU: KAVRAM, TARİH VE KÜLTÜR.....	3-6
1.1. Ortadoğu Kavramına Bir Bakış.....	3
1.2. Ortadoğu'nun Coğrafi Konumu ve Tarihsel Oluşum Süreci.....	4
1.3. Ortadoğu'nun Kültürü.....	5

İKİNCİ BÖLÜM

2. BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ.....	7-9
2.1. Büyük Ortadoğu Projesi Kavramı.....	7
2.2. Büyük Ortadoğu Projesi'nin Tarihsel, İdeolojik ve Stratejik Arka Planı.....	8

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. ORTADOĞU'DA ÇATIŞMALAR: SİYONİZM KAVRAMI VE BU EKSENDE ERBAKAN VE ARMSTROG'UN ESERLERİNİN İNCELENMESİ	10-52
3.1. Ortadoğu'da Dinlere Kısa Bir Bakış	10

3.1.1. Musevilik (Yahudilik)	10
3.1.2. Hristiyanlık	10
3.1.3. İslamiyet	10
3.2. Ortadoğu’da Toplumsal Yapı, Mezhepçilik ve Din Algısı	11
3.3. Büyük Ortadoğu Projesi Bağlamında Güç Çatışması ve Din	12
3.4. Siyonizm ve Yahudilik Üzerine.....	21
3.5. Necmettin Erbakan’a Göre Dünyayı Yöneten Güçler ve Siyonizm	28
3.6. Derin Yahudi Devleti Üzerine Değerlendirmeler: Rothschild Hanedanı	43
SONUÇ VE DEĞERLENDİRME	53-55
KAYNAKÇA	56-61
ÖZGEÇMİŞ.....	62

GİRİŞ

Ortadoğu, binlerce yıllık zaman içerisinde birçok uygarlık ve medeniyete beşiklik yapmış kadim bir kültürü içerisinde barındırmaktadır. Bu tarihsel sürede bölgede birçok krallıklar ve devletler kurulmuş, farklı etnik mensubiyete sahip insanlar buralarda yaşamıştır. Aslında Ortadoğu coğrafyasının önemi bu büyük mozaik yapısından kaynaklanmaktadır. Yine bu topraklar birçok dinin kök saldığı yerler olmuştur. Sözü edilen bu gelişmeler Ortadoğu üzerine yapılan bilimsel çalışmaların çeşitlilik göstermesine ve sayıca fazla olmasına neden olmuştur.

Bunlara ek olarak Ortadoğu coğrafyasının verimli araziler üzerinde bulunması, bölgeyi sulayan nehir kaynakları bakımından zengin olması ve dünyadaki petrol rezervlerinin önemli bir kısmının buradan çıkarılması bölgenin jeo-stratejik potansiyellerini gözler önüne sermektedir. Diğer yandan Ortadoğu, özellikle semavi dinlerin doğup, daha sonrasında dünyaya yayılım ve gelişme gösterdiği bölge olması bakımından da oldukça büyük önem taşımaktadır. Bu bölgeler, çok fazla kitlesel göçlerin de merkezini ihtiva etmiştir. Yine bölgenin farklı etnik grup ve yapılarla bağlı mozaik nitelikleri bölgede yıllar boyunca huzursuzluk, çatışma ve büyük savaşların nedeni olmuştur.

Ortadoğu'nun tüm bu belirtilen özellikleri ve verilen bilgiler çerçevesinde özellikle 20. yüzyılda dünyanın süper güçleri olan devletler tarafından bir güç mücadelesi haline geldiğı de söylenebilmektedir. Başta İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri (ABD), Rusya ve İran devletlerinin bölgede kendi ulusal çıkarlarına dönük faaliyetleri geçmişten günümüze değin devam ettirilmektedir. Bu bakımdan ABD'nin büyük Ortadoğu projesi çerçevesinde bölgede soyunmuş olduğu liderlik süreci ve İsrail'in Siyonizm üzerine güttüğü politikalar bölgede huzur ve esenliğin sağlanması noktasında en büyük engelleri meydana getirmektedir. Bunlara ek olarak Fransa, Almanya, İtalya, Rusya ve İran gibi devletlerin de kendi plan ve programları noktasında bölgede emelleri bulunmaktadır.

Yahudiliğin kendine özgü dini kabulleri ve İsrail'in Siyonizm görüşü ile ilişkili 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Filistin topraklarında gerçekleştirmiş olduğu ilhaklara bağlı işgaller bölgede mezhepsel, ulusal ve dine dayalı çatışmaların kaynağını

oluşturmaktadır. Nitekim Siyonizm, Ortadoğu'nun da ötesinde Yahudilik dinini yücelten küresel çapta dünyayı gizli örgütler ve cemiyetler ile idare etmenin kültürel, siyasi ve ekonomik tezahürlerinin bulunduğu bir dünyayı İslam'dan arındırma ya da durdurma projesidir. İşte tam bu noktada çalışmada bu konuda önemli eserler vermiş olduğu düşünülen Necmettin Erbakan ve George Armstrong'un belli başlı eserleri üzerinden konunun değerlendirilmesi düşünülmektedir. Bu eserler içerisinde; Erbakan'ın "Davam-Ne Yaptıysam Allah Rızası İçin Yaptım" ve Armstrong'un "Rothschild Para İmparatorluğu-Derin Yahudi Devleti" bulunmaktadır. Çalışmada bu iki yazar ve düşünürün seçilmesindeki ana neden, Erbakan'ın yeni dünya düzeni, sömürü ve Siyonizm arasındaki kurduğu ilişki çerçevesinde Armstrong'un eserinde bu sömürünün para piyasasındaki ve finans sistemindeki ana hatlarını açıklaması nedeniyle iki eserin birbirini bütünlediği düşünülmektedir.

Bu tez çalışmasında, görüşleri ve düşünceleri ile tarihte iz bırakmış iki önemli değerli şahsiyetin sözü edilen konu ile ilgili eserlerinden bahsedilmeden önce genel olarak akademik düzeyde literatür taramasına dayalı bir içerik analizi gerçekleştirilmiştir. Bu bağlamda konu, Ortadoğu'da güç, çatışma, Yahudilik ve Siyonizm üzerinden kavramsal düzeyde açıklanmıştır. Daha sonrasında bu düşünürlerin iki önemli eseri bağlamında konu kavramsal düzeydeki tartışmalar ile bütünleştirilmeye çalışılmıştır.

Çalışmanın hipotezi, Ortadoğu'da İsrail ve Yahudilik kaynaklı olmak üzere Siyonizmin bölgedeki huzursuzluk, çatışma ve büyük savaşlara yol açtığı ve dinler arasındaki mezhepsel çatışmaları tetiklediği üzerine kurgulanmıştır. Çalışmanın amacı da bu büyük çatışma ve savaşlara yol açtığı ileri sürülen Siyonizmin kültürel, ekonomik ve siyasi yönleri bağlamında yol açtığı tahribatın belirli bir sistematik çerçevesi içerisinde açıklanmasıdır.

Bu doğrultuda çalışmanın amacı, yöntemi ve hipotezi çerçevesinde çalışma temel üç bölümden meydana gelmektedir. Birinci bölümde Ortadoğu kavramı, tarihi ve kültürü anlatılmıştır. İkinci bölümde Büyük Ortadoğu Projesi açıklanmıştır. Üçüncü bölümde ise Ortadoğu'daki çatışmalarda dinin rolü, Siyonizm ve sözü edilen şahsiyetlerin eserleri belirli bir metodoloji ile analiz edilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

1. ORTADOĞU: KAVRAM, TARİH VE KÜLTÜR

Çalışmanın bu bölümünde Ortadoğu kavramının ne anlama geldiği, tarihi ve kültürü hakkında bilgiler verilmektedir.

1.1. Ortadoğu Kavramına Bir Bakış

"Ortadoğu" kavramı üzerine çok fazla çalışma yapılmıştır. Ancak bu çalışmaları yapan kaynaklar incelendiğinde birbirinden farklı noktalara değindikleri görülmektedir (Tekkaya, 2007: 3). Ortadoğu kavramı, 1902 yılında Amerika Birleşik Devletleri (ABD) vatandaşı olan Alfred Thayer Mahan'ca National Review dergisinde "Basra Körfezi ve Uluslararası İlişkiler" adlı makalede kullanılmıştır. Bu makalede, "Ortadoğu" bölgesi için alan olarak Arap yarımadası ve Hindistan arasında kalan saha belirlenmiştir (Deniz, 2012: 149). Nitekim İngiltere merkezli konuya bakıldığında Ortadoğu, üç kıtanın bulunduğu ve Asya'daki sömürgelere ulaşmanın pratik bir yolu durumuna gelmektedir (Cide, 2019: 150; Yılmaz ve Türkman, 2017). Burada İngiltere'ye vurgu yapılmasının nedeni dünyada en yüksek sömürge aşamasına gelmiş bir medeniyet olması nedeniyledir. Yine İngiltere merkezli küresel politikalar I. Dünya Savaşı'ndan sonra bölgenin siyasi haritasını belirlemiştir.

Ortadoğu, insan yerleşimleri bağlamında en eski bölge olarak kullanılan terimlerden biri konumundadır. I. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında sıklıkla Türkiye'yi Balkanları, Levant'ı ve Mısır'ı kapsayan "Yakın Doğu" terimi revaçtaydı. Bu süreçte "Ortadoğu" terimi kullanıldığında ise Arabistan, Körfez, İran, Irak ve Afganistan vurgulanmaktaydı. I. Dünya Savaşı sona erdiğinde Osmanlı İmparatorluğu'nun yenilgisi sonrasında Arap vilayetlerindeki egemenliğini kaybetmesi nedeniyle Ortadoğu ifadesi her iki bölgeyi de kapsar bir duruma gelmiştir. Bu bakış açısı, II. Dünya Savaşı devam ederken Mihver güçlerine karşı gösterilen mücadelede bütün bölgenin stratejik bir öneme sahip olmasını sağladı (Mansfield, 2012).

Bu bağlamda Ortadoğu, Batı Asya'yı (genellikle Kafkasya hariç olmakla birlikte) ve tüm Mısır'ı (çoğunlukla Kuzey Afrika'da) içeren kıtalararası bir bölgedir. Bu terim, 20. yüzyılın başlarında Yakın Doğu (Uzak Doğu'nun aksine) teriminin yerine geçerek

daha geniş bir kullanım alanına sahiptir. "Büyük Ortadoğu" (ya da Orta Doğu ve Kuzey Afrika) kavramının daha geniş olması Mağrip, Sudan, Cibuti, Somali, Afganistan, Pakistan ve hatta bazen Orta Asya ve Transkafkasya'yı da bölgeye ekliyor (https://en.wikipedia.org/wiki/Middle_East).

"Ortadoğu" terimi, Avrupa merkezlidir. Hint Yarımadası halkı, terimi anlaşılır biçimde rahatsız edici bulur. Ne de olsa, bölge onlara göre "Ortabatı"dır. "Niçin" Batı Asya değil? diye sorabilirler, ama bunun Mısır'ı kapsam dışında bırakma gibi bir sakıncası bulunmaktadır. Arap dünyasının iki yarısını siyasi olarak bir araya getirmekle fiilen başarısız olunmasına karşın, yaygın biçimde kullanılan "Arap dünyası", bölge ilişkilerinde giderek daha çok rol oynayan Mağrip ülkelerini içermeye üstünlüğüne sahiptir. Ama öte yandan her ikisinin de bölge meselelerinin merkezinde yer aldığını söylememize bile gerek olmayan İsrail'i ve İran'ı içermemektedir. "Ortadoğu" terimi büyük olasılıkla bir süre daha kullanılacak gibi görünüyor. Üstelik "Ortadoğu" teriminin kullanımı, Avrupa gazeteleri içinde en yüksek uluslararası tiraja sahip olan bir Suudi Arabistan gazetesinin adıdır (Mansfield, 2012).

1.2. Ortadoğu'nun Coğrafi Konumu ve Tarihsel Oluşum Süreci

Antik dönem imparatorlukları olan Mısır, Mezopotamya, Anadolu ve İran merkezli hanedanlar altında Ortadoğu, daha sonrasında Roma ve Bizans siyasi egemenliği altında siyasi niteliklerini kazanmıştır. Bu imparatorluklar ile etnik ve dini unsurlar bölgeye hızlıca yayılmıştır. Bölge, İslam dini ile de bugünkü eklektik yapısına kavuşmuştur (Yılmaz, 2014: 4). Nitekim devasa imparatorluklar, kurmuş oldukları merkezi bürokrasi aracılığı ile yegane homojen rejimlerin yerleşmesini sağlamışlardır.

Ünlü düşünür General John Bagot Glubb, Ortadoğu'nun, çağlar boyunca beş asırlık zaman hariç tutulmak kaydıyla insan medeniyetinin kurmuş olduğu kültürün Batı Avrupa'nın oldukça ilerisinde olduğunu ifade etmektedir. Bu uygarlığın doğduğu yer konusunda arkeologların Nil Vadisi mi, aksine Dicle ve Fırat arasındaki topraklar mı olduğu noktasında şüpheleri vardır. Buna karşın, bu toprakların insanlık tarihindeki oynadığı rol hiçbir şekilde yadsınamaz (Mansfield, 2012).

Ortadoğu'nun jeo-politik ve jeo-kültürel özellikleri onu bu denli önemli hale getirmektedir (Özdem, 2016: 7; Aydın, 2011: 323). Geçmişte Ortadoğu bölgesinde Doğu ile Batı arasında neredeyse tüm ticari ve kültürel ilişkiler ve etkileşimler buradan

gerçekleştirilmiştir. Deniz yollarının yanında ticari bağlantıları gerçekleştirmekte olan ipek yolu, baharat yolu gibi kervanlar da buralarda dolanmaktadır. Coğrafi keşiflerden sonra bu transit yol bir miktar önemini kaybetmiştir. Fakat günümüzde en önemli kaynaklardan olan petrolün keşfedilmesiyle birlikte bölgenin ekonomik önemi çerçevesinde vazgeçilemez ana unsurlardan biri hâline gelmiştir (Özdemir, 2012: 18).

Bu bölgenin kaderini belirleyen etmenler ve devletlerin siyasetini oluşturan unsurlar arasında; petrol gibi hammadde kaynakları, farklı etnik topluluklar ve bunların oluşturduğu dini yapılanmalar, coğrafi konumu gibi jeo-stratejik dinamikler bulunmaktadır (Dursun, 2005: 311).

1.3. Ortadoğu'nun Kültürü

Ortadoğu geçmişten günümüze geçen zaman zarfında kendine has bir kültür meydana getirmiştir. Bunlar (Deniz, 2012: 152-153):

- 1) Toplumların en temel dayanışma noktalarını oluşturan semavi dinler (Yahudilik, Hristiyanlık ve İslamiyet) bu topraklarda doğmuştur.
- 2) Ortadoğu, medeniyetin başladığı yer olarak büyük uygarlıklara ev sahipliği yapmıştır.
- 3) Medeniyetlerin oluşmasında etkili olan ilk buluşlar (yazı, tarım, ticaret, kitlesel savaşlar vd.) burada meydana getirilmiştir.

Ortadoğu bölgesi, ilk önce medeniyetin köşe taşları ve coğrafi konuma bağlı değerler, petrolün çıkarılmasından sonra ise sosyo-ekonomik bir rol kazanarak refah politikalarının temel öznesi haline gelmiştir (Örgev, 2019: 48).

1.4. Ortadoğu'nun Önemi

Ortadoğu, üç semavi dinin kaynağı, büyük medeniyetlerin beşiği olan maddi ve manevi kutsal topraklar üzerine kuruludur. Yine farklı kıtalar burada birleşmekte ve böylece de bölge, coğrafi, dini ve kültürel bir jeo-politiğe sahip olmaktadır (Tangülü, 2006: 7).

İslam dini, Ortadoğu toplumunu ve kültürünü şekillendirmede önemli ve etkili bir rol oynamıştır. İslâm resmi ve çoğunluk dinidir ve yaşamın neredeyse her yönünü kaplar. Kanunlar, eğitim, yemek, kıyafet, günlük rutinler hatta konuşmaların hepsi İslam'dan çok etkilenir. Ortadoğuluların çoğunun göstereceği cömertlik, saygı ve tevazu

İslam'a bağlıdır. İslam'ı ve nüfuzunu anlama günlük yaşamda ve Ortadoğu iş kültüründe Ortadoğu'da başarılı bir iş yürütmenin de ilk adımıdır (http://www.w-t-w.org/en/wp-content/uploads/2013/02/BARRBIZ-Middle-East-Culture-Business-Etiquette_Vol.-2_Issue-8.pdf).

Ortadoğu diğer taraftan petrol ve doğalgaz gibi yer altı kaynakları bakımından zengindir. Sadece bu nedenden dolayı bile günümüzde uluslararası güç gösterilerinin ve çatışmaların kalbinde bulunmaktadır. (Özdemir, 2013: 6). Bu bağlamda Ortadoğu, dinsel, tarihsel, demografik ve sosyo-kültürel nitelikleri ile savaşların merkezi konumundadır ve dünyada büyük devletlerin kendilerine pay kapma sahalarının en önemlilerinden biridir. Bu bakımdan bölge, silah piyasası açısından gelişmiş devletlerin iştahını kabartmaktadır (Deniz, 2012: 154).

İKİNCİ BÖLÜM

2. BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ

Bu bölümde, Büyük Ortadoğu Projesi'nin ne olduğu, Büyük Ortadoğu Projesi'nin tarihsel, ideolojik ve stratejik arka planının neleri kapsadığına ilişkin bilgiler verilmektedir.

2.1. Büyük Ortadoğu Projesi Kavramı

Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), ABD'nin Ortadoğu ve Kuzey Afrika halkları tarafından yürütülen reform çabalarını desteklemeyi, tüm bölgede demokratik değişim ve özgürlük geliştirmeyi, terörle mücadele etmeyi amaçladığı diplomatik bir dönüşüm faaliyetidir. Bölge halkı için yeni fırsatlar yaratmaktadır. (Abay ve Baykan, 2019: 459; Akbaş, 2011: 5). Resmi olarak ilan edilen Büyük Ortadoğu Projesi'nin temel amacının demokrasiyi özgür olmayan geri bölgelere getirmek olduğu açıklandı. ABD Başkanı George W. Bush, birçok Ortadoğu ülkesinde yoksulluğun derinleştirilmesinde böyle bir proje ile Ortadoğu'ya dönmenin en önemli mantık olduğu kanısındadır (Karaca, 2015: 106). Bush yönetiminin 2004 yılı başlarında açıkladığı daha geniş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Girişimi, Müslüman toplumların kalbinde yeni uluslararası tehditler belirledi ve terörizm risklerini azaltmak için siyasi özgürlük ve şeffaflık ortamının kurulmasını savundu (Rougier, 2005: 79). Bunun için iç siyasi değişim için dış baskının her zaman zor bir teklif olduğunu kabul ederek, bu durumda ABD'nin Müslüman dünyasındaki olumsuz imajı göz önüne alındığında, Bush yönetimi, Avrupa ve diğer batı ülkelerinin bölge çapında demokrasi projesi için desteğini aradı (<https://www.brookings.edu/research/the-new-u-s-proposal-for-a-greater-middle-east-initiative-an-evaluation/>).

BOP ile demokrasiye ulaşabilmek için Ortadoğu'da demokratikleşme ve kurumsallaşma gerçekleştirilmesine dayalı bir bilgi toplumu yaratılmak istenmektedir. Ortadoğu bölgesinde 800 milyon insan yaşamaktadır ve bölgede bu proje ile okuma yazma bilmeyenlerin oranının yarıya indirilmesi, yüz bin civarında kadın öğretmenin yetiştirilmesi, internet ağlarının yerleştirilmesi, okullara kitap sağlanması ve dünya klasikleri olarak değerlendirilen eserlerin Arapça'ya çevrilmesi öngörülmüyor (Akbaş,

2011: 5).

Ortadoğu ülkelerinin demokratikleşmesini öngördüğü belirtilen proje; İsrail ve Filistin Merkezi dahil olmak üzere Türkiye, İran, Irak, Suriye, Suudi Arabistan, Orta Doğu; Türk Cumhuriyetlerinin yer aldığı bölgeyi içine alan Kafkasya; Fas, Tunus, Cezayir, Libya ve Mısır ve kısmen Güneydoğu Asya'yı içerisinde bulunduran geniş bir yeri ifade eder. Bölgenin sınırları tartışmalı olmakla birlikte yaklaşık 1,7 milyar insan hayatını sürdürmektedir ve bölge 12 milyon km² civarında bir alanı kaplıyor. Proje görünüşe göre 11 Eylül saldırılarıyla meşrulaştırıldı; NATO ve G8 ülkelerinin katılımıyla kapsamı genişledi; Afganistan Savaşı - Irak işgali ile askeri boyutu belirdi ve son olarak Arap Baharı süreci ile bu gelişim sürdü (Deniz, 2012: 155-156).

2.2. Büyük Ortadoğu Projesi'nin Tarihsel, İdeolojik ve Stratejik Arka Planı

2003 yılında Irak Savaşı sırasında “Büyük Ortadoğu” adlı bir proje ortaya çıktı. Bu, Eski Dünya rejiminin haritasının yeniden çizilmesi planıydı. Orta Doğu haritasının yeniden çizilmesi, ABD askeri gücünün tüm büyük petrolün ve şimdi Ortadoğu'nun doğal gazının kontrolünü ele geçirmek için bir stratejinin bir parçasıdır (Engdahl, 2020).

İki dünya savaşından sonra başlayan Soğuk Savaş sırasında ABD ve SSCB ekseninde iki kutuplu bir denge oluştu ve ABD, SSCB'nin çöküşüyle uluslararası sistemin “süper gücü” oldu (Dündar, 2019: 45). Soğuk Savaş döneminde Ortadoğu bölgesinin jeo-politik ve jeo-ekonomik önemi uluslararası rekabet ve çatışma dinamiklerinin meydana gelmesinde belirleyici olmuştur (Dursun, 2005: 313). Yüzyıl öncesine kadar, farklı bir coğrafi kültürel havzaya sahip olan Ortadoğu, kendi içinde farklı yerel kimlikleri olmasına rağmen, bugün bir parçalanma ve bir jeo-kültürel yok oluş ile ortaya çıkan siyasi, dini ve etnik kutuplaşma potansiyeline sahiptir. Bu yüzyılda küresel güçler tarafından sağlanan güvenlik şemsiyesi altında bölgeye yerleşerek siyasi hakimiyet alanını yaratan Yahudilerin kültürel/politik gerginlik ve bölgenin güvenlik şemsiyesi altında egemenliğini sağlamlaştırması yaşanmaktadır. Bu yüzyıldaki küresel güçler, bölgenin ana otantik gruplarını oluşturdu. Devletlerin ortaya çıkarmaya çalıştığı farklı ölçeklerdeki ulusal kimlikler arasındaki çelişkiler, jeopolitik/siyasi ayrım çizgileri ile jeo-kültürel ayrım çizgileri arasındaki farklılıklar, kısa sürede krizin odağı haline geliyor ve hem yerel hem de küresel düzeyde stratejik bir parametre olarak algılanıyor. Nitekim Ortadoğu'da kalıcı barış sağlamak için öncelikle bu jeo-kültürel parçalanmanın

yol açabileceği siyasi risklerin azaltılmasına bağlıdır (Yılmaz, 2014: 6).

II. Dünya Savaşı'nın sonunda, tamamen yıkılmış, harap olmuş ve rakip ülkelerden oluşan bir Avrupa vardı. Savaştan sonra, Avrupa ülkeleri ABD'yi ya da Soğuk Savaş'ın taraflarını iki süper güç olarak kabul etti. Her ülke, çıkarlarını ve Avrupa'da hakim olan göreceli istikrarı doğrultusunda kendi tarafını seçti. Batı Avrupa ülkeleri, birbirleriyle tekrar çatışmamak için ABD'nin rızası ve desteğiyle ortak çıkarları olan Kömür Birliği ve Birleşmiş Milletler Örgütü'nü kurdu. Batı Avrupa ülkelerinin istikrarı ve sanayileşme ve kalkınmaya yönelik güçlerinin yönlendirilmesi yeni uluslararası paradoksların ortaya çıkmasına neden oldu (Aygün, 2015: 6).

SSCB'nin çöküşüyle ABD aniden rakipsiz hale geldi. ABD, diğer emperyalist ülkelerin buna karşı rakip güçler olarak gelişmelerini önlemek ve bunu yapabilmek için emperyalist bir kamp oluşturmak için yeni stratejiler geliştirdi ve misyonerler dünyadaki mevcut stratejilerle ilişkili Avrupalı emperyalistleri ortadan kaldırmayı planladı. ABD emperyalizmi, sesini tüm dünyadaki rakiplerine karşı duyurmak, kapitalist dünyaya yeni bir emir vermek, emperyalist hiyerarşiyi kendi çıkarları doğrultusunda yeniden örgütlemek ve yeniden yapılandırmak istedi (Gül, 2009: 67). Nitekim küreselleşme kavramı ile bir anlam ifade eden emperyalist birikim sürecine tüm dünyayı ekleme stratejisi, ABD'nin Ortadoğu ile ilgili politikalarını ve yaklaşımlarını da derinden etkilemiştir (Gerger, 2007: 470)).

Bu projenin ana hedefi, İsrail'i meşrulaştırmak için tüm İslam alemi üzerinde şüphe uyandırmaktır. Aslında, sadece siyasi idareleri değil Müslümanların zihinlerini de meşrulaştırmak için yeni İslam modellerinin geliştirildiği görülmektedir (Karaca, 2015: 112).

SSCB'nin dağılması, Orta Doğu'daki bölgesel aktörleri belirsizliklere sürükledi, rekabet ve bölgedeki bloklar arasındaki gerginlikler aratarak sürdü. Bölgede aramalar devam ederken, yeni duruma uygun stratejiler geliştirerek inisiyatif almaya başlayan ABD, uzun süredir zayıflamış olmasına rağmen Ortadoğu'ya yerleşmek için en önemli adımları attı. Şu anda, Batılılar için yenilenemeyen kaynakların en önemlisi olan “petrol” kontrolünün, ayrılmaz müttefik imajını korumaya kararlı olan ABD ve İngiltere tarafından büyük ölçüde ele alındığı görülmektedir (Yavuz, 2003: 97).

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. ORTADOĞU'DA ÇATIŞMALAR: SİYONİZM KAVRAMI VE BU EKSENDE ERBAKAN VE ARMSTROG'UN ESERLERİNİN İNCELENMESİ

Bu bölümde, Ortadoğu'da yaşanan semavi dinler kısaca tanıtıldıktan sonra, Ortadoğu'da toplumsal yapı, mezhepçilik ve din algısı anlatılmış, bundan sonra Büyük Ortadoğu Projesi bağlamında güç çatışması ve din üzerinde durulmuş ve en son olarak da Erbakan ve Armstrog'un eserlerinin konu ile ilgili kısımları geniş düzeyde olmak kaydıyla vurgulanmıştır.

3.1. Ortadoğu'da Dinlere Kısa Bir Bakış

Ortadoğu'da üç büyük semavi din doğmuştur. Bunlar sırasıyla Yahudilik, Hristiyanlık ve İslamiyet'tir. Bunlar öz biçimde açıklanmıştır.

3.1.1. Musevilik (Yahudilik)

Bazı tarihçilere ve ilahiyatçılara göre Yahudiliğe "İbrahim-i din" de denir. Yahudilik ilk dinlerden biri olarak kabul edilir ve vahiy temelli olan en eski dindir. İrksal bir dine sahip olan Yahudilik, Yahudi cemaatinin yaşam tarzını ortaya koymaktadır (Doğan, 2019: 12).

3.1.2. Hristiyanlık

M.Ö. I. ve IV. Yüzyılda Roma İmparatorluğu'nun hakimiyeti altında olmak üzere küçük bir Yahudi mezhebi olarak ortaya çıktı. Daha sonra Roma İmparatorluğu'nun resmi dini olan Hristiyanlık, bugün ortalama iki milyar inananı sayesinde dünyanın en geniş dini oluşumudur. Hristiyanlık, Hz. İsa merkezli olmak üzere kişi için geliştirilmiş ve şekillendirilmiş, Mesih merkezli bir dini gelenektir (Akkaya, 2018: 15).

3.1.3. İslamiyet

İslam dini, Hz. Muhammed'in (SAV) getirdiği Allah'ın emrine inananların dini ve medeniyetidir. Arapça kökten gelen (Tanrı'ya tamamen bağlı olacak) İslam kelimesi,

“koşulsuz olarak Tanrı'ya ve O'nun emirlerine inanmaktadır”. İslam, Hz. Muhammed aracılığıyla ilan edilen ve Müslümanlara ve tüm insanlara indirilen büyük bir dinin adıdır. (https://www.turkcebilgi.com/islam_dini).

3.2. Ortadoğu’da Toplumsal Yapı, Mezhepçilik ve Din Algısı

Ortadoğu, tarihi gelişim içerisinde “medeniyetlerin buluşma noktası, dinlerin ve kültürlerin yayılması mekanı” haline gelmiştir. Ortadoğu'daki nüfus temel bir biçimde üç etnik gruptan oluşur; Samiler, Hint-Avrupa grubu mensupları, Turani grubu mensupları. Ortadoğu'da büyük nüfusu meydana getiren etnik grup Samiler, iki temel dala ayrılır; Araplar, İbraniler. Ayrıca, bu etnik grup içerisine Kaldians, Asuriler, Akkadlar, Babiller ve Asurlar da dahildir. Bölgedeki en fazla nüfuslu etnik grubu Araplar oluşturmaktadır. Arap devletleri, Türkiye, İran ve İsrail harç olmak üzere bölgedeki, Samilerin ikinci kolunu temsil eden İbranilerin çoğu İsrail'de yaşamakta ve çeşitli tarihlerde bölge dışındaki ülkelerden buraya gelmişlerdir. Araplardan sonra en fazla nüfusa sahip ikinci etnik grup Hint-Avrupa grubundan oluşmaktadır. Bu grupta İranlılar, Ermeniler, Kürtler ve Rumlar yer alıyor. Türkler Turani grubunu oluşturmaktadır (Yılmaz, 2019: 65-66). Arap kültürel gelenekleri, kabilelerin davranış alışkanlıklarını güçlü bir şekilde yansıtmaktadır (Abi-Raad, 2019: 5). Ortadoğu toplumlarında etnikleşmenin siyaset ve uluslararası ilişkileri belirleme gücü, kentleşme, eğitim ve refah seviyesinin düşük olması nedeniyle ve daha canlı etnik özellikler nedeniyle dünyanın diğer bölgelerinden çok daha yüksektir. Bu nedenle Ortadoğu'daki siyasetin en güçlü anahtarlarından birinin etnik köken, etnik kimlik ve etnik gruplar olduğunu söylemek mümkündür (Urul, 2008: 27).

"Asabiyye" fenomeni Ortadoğu'da geçerlidir. Bu, bir grup dayanışmayı ve içindeki özü tasvir ediyor. Bu öz, sosyal dayanışmayı ve fedakarlığı sağlar. Bu dayanışma, toplumu düşmanlarının gözünde güçlendirir ve korkutur. Asabiyye'nin akrabalık ve kan bağları ile yakın bir ilişkisi vardır (Demren, 2008: 322).

Ortadoğu siyasetini ekonomisi, kültürü ve sosyal yapıdaki değişimleri etkilemektedir. Bölgenin ayırt edici özellikleri olan geleneksel ve modern yapıların ve aynı anda yaşama fırsatının birleşimi, özellikle siyasi alanda daha belirgindir. Ortadoğu söz konusu olduğunda, ilk olarak, geleneksel monarşiler, şeyhler, demokratik nitelik göstermeyen rejimler, darbeler, tek kişilik rejimler, askeri rejimler, tek parti rejimleri

veya aile diktatörlükleri öne çıkmaktadır (Dursun, 2005: 316).

Ortadoğu aynı zamanda dini açıdan heterojen bir bölgedir (Erdem ve Erdem, 2019: 223; İpek, 2019: 35). Ortadoğu, İslam'ın doğması ve İslam ile imanlı olan insanların devamlı artmasıyla İslam bölgesi haline geldi. İslam haricinde İsrail'de Yahudilik dini ve Lübnan'da Hristiyanlık dini vardır. Şiiilik, İran'da resmi bir mezhep konumundadır. Bu nedenle, Sünni ve Şii grupları arasındaki çatışmalar tarihsel süreçte önemli ve ciddi sorunlar yarattıkça, bugün hala örtülü bir sürtünme devam etmektedir (Kona, 2004: 114-115). Ortadoğu'daki iki büyük güç, Sünni çoğunluğun yönettiği bir Arap nüfusu olan Suudi Arabistan ve Şii çoğunluğunun yönettiği bir İran nüfusu olan İran'dır. Bu iki grup yüzyıllardır çelişkilidir. Modern zamanlarda, bölünme güç ve kaynaklar için savaşlar başlattı. Sünniler ve Şiiler arasındaki çatışma genellikle kesinlikle din ile ilgili olarak tasvir edilir. Aynı zamanda İran ve Suudi Arabistan arasında Hürmüz Boğazı'nı kontrol edecek ekonomik bir savaş vardır. Bu, İran Körfezi'nde, bölge petrolünün % 90'ının geçtiği bir geçittir (<https://www.thebalance.com/sunni-shiite-split-3305550>). Günümüz Ortadoğu'sunun mezhepçi savaşlarının kökleri İslam teolojisinde değil, modern milliyetçiliğe dayanmaktadır. Nitekim bu mezhep çatışmaları, yönetimin çöktüğü yerlerde stratejik rekabetlerini sürdüren iki milliyetçi aktör olan İran ve Suudi Arabistan arasında vekalet savaşları haline gelmiştir (<https://www.brookings.edu/opinions/the-sunni-shiite-divide-in-the-middle-east-is-about-nationalism-not-a-conflict-within-islam/>).

3.3. Büyük Ortadoğu Projesi Bağlamında Güç Çatışması ve Din

Tarihte, Ortadoğu'nun siyasi bölgesi imparatorluklar arasındaki savaş nedeniyle zaman zaman bölünmüştür. Yine bölgede din ve mezhep faktörleri, farklı ulusların oldukça açık birbirlerine doğru düşmanlıklarına neden olmuştur (Zhongmin, 2010: 77). Din ve siyaset, Ortadoğu kültüründe her zaman samimi ve benzersiz bir şekilde iç içedir. Modern zamanlarda da durum böyledir. Arap-İsrail çatışması, hem uluslararası hem de yerel tezahürlerinde dini unsurlara sahiptir. Devletin kuruluşundan bu yana İsrail hükümeti hükümette her zaman dini bir parti kurmuştur. Arap ülkelerinin çoğunda etkili İslami muhalefet hareketleri ve / veya siyasi partiler vardır. Buna ek olarak, 17 Ortadoğu devletinin resmi bir devlet dini vardır (Fox, 2020: 2).

Çatışma, tarih boyunca insan ve sosyal yaşamın kaçınılmaz bir unsuru olmuştur ve olmaya devam edecektir. Sosyal çatışmaların kaynağı çeşitli nedenler olabilir

(İskenderoğlu, 2012: 435). Ortadoğu söz konusu olduğunda, akla ilk gelen şey çatışma, terörizm ve istikrarsızlıktır. (Kara, 2018: 27). Soğuk Savaştan sonra dünyadaki çatışmalar etnik ve mezhep çatışmaları ideolojik yerini aldı. Soğuk Savaştan sonraki ilk on yılda, eski komünist bölgelerde ve Afrika'da mikro-milliyetçilik ve etnik çatışmalar görüldü. Yeni dünya düzeninin üçüncü on yılında, bugün çatışmalar maskesini mikro-milliyetçilikten mezhepçiliğe çevirerek Ortadoğu'ya kayd. Ortadoğu, Soğuk Savaş sırasında iç ve devletlerarası çatışmalarla karşılaşmış olsa da, bunlar ideoloji ve güç politikaları arasında çatışmalar olarak sentezlenebilir. Bugün neredeyse tüm bilim adamları, kayıpların bölgede iki milyona (özellikle Irak ve Suriye'de) ulaşmasından sonra Ortadoğu'nun aslında ve potansiyel olarak en fazla çatışma alanı olduğu konusunda hemfikirdir (Yenigun, 2016: 15).

Hem Hıristiyanların hem de Yahudilerin bazı kesimlerinin Ortadoğu'da belirli hesapları vardır. Bu hesaplar dini gereklilik olarak algılanmakta ve buna göre değerlendirilmektedir. Sonuç olarak, Ortadoğu bölgesi sürekli bir çatışma alanıdır (Cide, 2019: 157). Ortadoğu hem ABD hem de Avrupa ülkeleri için stratejik olarak önemli bir yerdir. Ortadoğu'nun ABD ve Avrupa devletleri için önemi şu şekilde belirtilebilir; enerji kaynaklarının ucuz olması ve güvenilir bir şekilde erişim, açık ve güvenli bir deniz ticaret yolunun bulunması, İran'ı kontrol altında tutma hesapları, Basra Körfezi'nden dünya pazarlarına engelsiz bir biçimde ulaşan enerji kaynakları, silah pazarı ve İsrail'in güvenliği (Deniz, 2012: 155).

Bugün, Ortadoğu'da, Suriye'den Mısır'a, Filistin'den Yemen'e kadar birçok ülkede, tüm coğrafyayı ve hatta dünyayı etkileyen iç gerilimler ve savaşlar vardır. Öyle ki Ortadoğu ve çatışma kavramı son yıllarda birlikte bahsedilmektedir. Ortadoğu'yu siyasi olarak sıcak tutan ana unsurlar, bölgenin benzersiz özellikleri ve dış faktörlerin karmaşık etkileşimine dayanmaktadır. Bölgenin bu nitelikleri, kökleri tarihe dayanan siyasi, dini, etnik, ekonomik ve psikolojik nedenlerle kendini gösterir. Bölgeyi etkileyen dış faktörler politik ve ekonomik gelişmeleri şekillendirmektedir (Dağ, 2015).

Ortadoğu, büyük medeniyetlerin, derin çelişkilerin ve keskin rekabetlerin coğrafyasıdır. Tek tanrılı dinlerin ve eski uygarlıkların beşiği olmuştur. Tasavvufun derinlikleri burada çıktı ve Arap-İsrail Savaşları burada patlak verdi (Doster, 2013: 80). Yapay sınırlar, Ortadoğu'daki etnik çatışmaların önde gelen nedenleridir. Öte yandan, sömürge deneyimine maruz kalan Ortadoğu ülkelerindeki bağımsızlık ve ulus-devlet

süreçleri acı vericidir ve sömürgeci ülkelerin bölgeden ayrılışları da kendi çıkarlarına dikkat ederek iç politikalarına müdahale etme çabaları bunda besleyici bir rol oynamıştır. Ortadoğu'daki çatışmaları besleyen sorunlara eklenmesi gereken dinamik, burada yer alan devletlerin temel özellikleri arasında gösterilen dini ve etnik azınlık grubunun çoğunlukta olmasıdır. Farklı etnik unsurları kontrol altında tutmak ve kendi güçlerini yerleştirmek için bölgede kurulan rejimler tarafından uygulanan baskıcı politikalar, farklı gruplar arasında gerilime neden oldu. Bölgede etnik dengeleri gösterme açısından bir diğer önemli örnek İran'dır. Buna ek olarak, 1948'de İsrail devletinin kurulmasından sonra; Filistinliler güçlü bir çatışma ile yüz yüze bırakılmış ve büyük savaşların, katliamların ve kitlesel göçün yanı sıra, ayrımcı politikalar, hak ihlalleri ve Yahudi yerleşimlerinin yasadışı olarak iyileştirilmesi, kendileri için ayrılmış bölgelerde bile zorlu bir etnik çatışmaya maruz kaldı. Bu süreç sonrasında Filistinlilerin yaşadığı mülteci kamplarında ve işgali devam eden topraklarda Arap milliyetçiliğinin ve İslami hareketlerin yükselişi görüldü (Sönmez, 2019). Siyonist hareket geçtiğimiz yüzyıl boyunca amaç ve yöntemlerinde çarpıcı bir süreklilik sağladı. Hareket, en başından beri Filistin'de Yahudi bir çoğunluğa ulaşmaya ve mümkün olduğunca kara üzerinde bir Yahudi devleti kurmaya çalıştı. Yöntemler arasında kitlesel Yahudi göçünün desteklenmesi ve Yahudi halkının devredilemez mülkü haline gelecek arazi yolları edinilmesi yer alıyordu. Bu politika kaçınılmaz olarak yerli Arap sakinlerinin ulusal hedeflerine ulaşmalarını ve bir Filistin devleti kurmalarını engelledi. Ayrıca, varlıkları Siyonist çıkarlarla çatıştığında Filistinlileri topraklarından ve işlerinden uzaklaştırmayı zorunlu kıldı (Lesch, 2020).

Yahudiler bölgede toprak satın aldı ve orada Yahudi cemaati kurmaya başladı. Muhtemelen Arapların doğal anti-Semitizminden kaynaklanan Filistinli Araplardan giderek daha şiddetli bir muhalefetle karşılandılar. Siyonistler daha sonra kendilerini savunmaya zorlandı ve şu ya da bu şekilde aynı durum bugüne kadar devam ediyor (<https://ifamericansknew.org/history/origin.html>).

20. yüzyılda Ortadoğu bölgesi, tarihte olduğu gibi bugün de uluslararası gelişmelerin merkezindedir (Dursun, 2005: 311). Ortadoğu'nun uluslararası ilişkilerinde; eyaletler düzeyinde savaşlar, dıştan yapılan müdahaleler, siyasi karışıklıklar, etnik şiddetin de tetiklediği Arap-İsrail çatışması / barış süreci, silahlanma yarışı, petrolü denetim altında tutma, demokratikleşme rüyaları ve radikal İslam

Hareketi boyutu ile bir ilerleme olduğu gözlenmektedir. Ortadoğu'da büyük oranda belirsizlik ve çatışma ortamı yaratan bu saikler, bölge kaynaklı uluslararası ilişkileri de şekillendirmektedir (Halliday, 2006). Burada büyük medeniyetlerin köklü ve gelişmiş çok eski medeniyetleri meydana getirmesine rağmen, bu bölge özellikle son yıllarda artan bir ivmede keskin bir rekabete tanıklık etmiş ve uluslararası güçlerin mücadele alanı haline gelmiştir (Al ve Aslan, 2018: 38). Ortadoğu tarihine bakıldığında, dünyadaki büyük güçlerin mücadelesinin her dönemde sahne olduğu görülmektedir. Bu durum bugün de devam ediyor. 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren İngilizler bölgeyi kontrol altına aldı ama II. Dünya Savaşı'ndan sonra kontrol ABD'ye bırakıldı. ABD'nin Ortadoğu'daki kontrolü, bölgedeki askeri varlığı ve bölgedeki ülkelerle kurduğu stratejik ortaklıklar sayesinde bugün de devam ediyor (Deniz, 2018: 65).

Ortadoğu'da meydana gelen çatışmalar, farklı on altı ve on yedi başlık altında kategorilere ayrılabilir de, özellikle son yirmi yılda tüm sorunların temel kökü mezhep sorunlarıyla bağlantılıdır (Yenigün, 2016: 14). Gerçekten de, Ortadoğu'da çatışmanın oldukça büyük gerçekleştiği bir düzensizlik havası ve bir belirsizlik kümesi vardır. Bu durumda, sosyolojik düzlemde önemli meşruiyet ve kriz kaybının gerçekleştiği görülmektedir (Okumuş, 2016: 11). Ortadoğu'nun jeopolitik yapısına bağlı özellikleri, bir yandan bölgenin dünya politikasındaki önemini güçlendirirken, küresel güçlerin hegemonik rekabetini şekillendirirken, diğer yandan bölge ülkelerinin politikalarını şekillendiriyor (Dursun, 2005: 313).

Bu gelişmeler çerçevesinde ortaya çıkan olaylardan biri, işgal süreci devam eden Ortadoğu halklarının muhalefetine yeni ideolojiler ve uygulamalar eklenmesi olmaktadır. İslam'ın politik söylemine bağlı fikirler yeniden değerlendirilirken, beraberinde gelen milliyetçilik, işgal rejimlerine karşı örgütlenmiş ve siyasi mücadeleye girişmiştir. Siyasi olayların ve modernizmin tetiklediği hareketlerle baş etmek durumunda kalan Ortadoğu, tarihinin en önemli entelektüel değişimiyle karşı karşıya kaldı ve bu süreç yeni dünya görüşlerinin, felsefi hareketlerin ve bunlarla ilişkili siyasi hareketlerin meydana gelmesine neden oldu. Müslüman halklar, ilk olarak 16. yüzyıldan itibaren Avrupa'nın askeri yükselişi ile gelen batı eksenli dönüşümünü, daha sonra 21. yüzyılda Ortadoğu'da sömürge düzenlerinin kurulmasını sağladılar. Yanıtlar sadece yeni entelektüel akımları ortaya çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda bölgedeki çatışmaya taraf olan siyasi ve sosyal yapıların oluşumunda önemli rol oynayan modeller üretti (Dağ,

2015).

ABD'nin 1990'lı yıllardan sonra bölgenin coğrafyasında ortaya çıkan ve Müslüman cemaati de ilgilendiren, Amerikan karşıtlığına karşı ortaya atılan askeri politikası öncelikle bir saldırı stratejisiydi. Bu bakımdan ABD'nin askeri gücünü devreye sokarak bir süper güç olduğunu ortaya koymak için yeni düşmanları kullanması bir zorunluluk haline geldi. Nitekim bu düşmanlara "İslami teröristler" deniyordu. Bazılarına göre, Ortadoğu çatışmasının ana unsuru medeniyetler çatışmasıdır. Bunda radikal İslam yıkılmalı, bölgesel coğrafyanın sınırları yeniden çizilmeli ve ABD'nin ihtiyaçlarını karşılayan ılımlı İslam Devletleri kurulmalıdır. ABD'nin bugün İslam dünyasında izlediği politik strateji göz önüne alındığında, hem bölgenin işgali hem de radikal İslam temelinde askeri şiddet kullanımı için siyasi bir temel hazırlanmakta ve ülkenin siyasi rejimlerinin reformu hedeflenmektedir. Bu politikalar, son yıllarda gündeme gelmiş olan "Büyük Ortadoğu Projesi"nin de arka planındadır (Ayaata, 2010: 4).

Sovyetler Birliği'nin çözülmesinden sonra Soğuk Savaş'ın sona ermesi meselesi, dengenin Ortadoğu'da ve uluslararası arenada değişmesine neden oldu. Birincisi, Sovyetler Birliği'nin yardımından yoksun bırakılan direniş yanlısı Arap ülkeleri barış yapmak zorunluluğu içerisinde kaldılar. İkincisi, Yaser Arafat'ın 1991 Körfez Savaşı'nda Saddam Hüseyin'i desteklemesi nedeniyle, hem Batı hem de Arap dünyasında desteğini kaybetti. İsrail ise 1948'de kuruluşundan bu yana devam ettirdiği politikanın maddi ve ahlaki yükünden muaf olmak istedi. Bu ortamda, "Ortadoğu Barış Süreci" ABD'nin önderliğinde başladı. (Şahin, 2010: 9). İsrail, 1948'deki kuruluşundan bu yana bölgede güvenli bir coğrafya yaratmaya çalıştığından, bölgede şimdiye kadar birçok çatışma ve savaş yaşandı. İsrail'in, ilk kurulduğu zamanlarda bölgede yer alan hiçbir ülke ile diplomatik ilişkisi yoktu. Neredeyse tüm Arap komşuları tarafından düşman olarak tanınmıştı ve zamanla buna rağmen bölgeye yerleşti (Deniz, 2016: 138).

I. Dünya Savaşı ve II. Dünya Savaşı'ndan sonra kurumsallaşan bölgesel ilişkiler, 1950'lerde ve 1960'larda oldukça fazla Arap ülkesindeki devrimlere neden oldu. Bölgedeki ittifaklar bu molalardan sonra devamlı surette değişti ve genellikle küçük veya bölgesel çatışmalara, iç savaşırlara veya darbe girişimlerine neden oldu. 1948'de İsrail'in kurulmasından sonra aralıklı olarak tekrarlanan "Arap-İsrail kökenli savaşırlar, Mısır, Irak gibi devletlerdeki devrimlerden neticesinde diğler Arap ülkelerinde meydana

gelen darbe / karşı-darbe (devrim / karşı-devrim) süreçleri, 1950'lerde Libya, 1979'da İran İslam Devrimi. Bunları takiben İsrail'den sonra İran-Irak Savaşı ve Suudi Arabistan'daki kargaşa ve son olarak 2003'te Irak'ın işgalinden sonra 2006'da meydana gelen İsrail-Hizbullah çatışması” gibi gelişmeleri ortaya çıkardı (Erkmen, 2013: 72).

Bölgede son kez İslam'ın ortaya çıkmasıyla birlikte Müslümanlar yüzyıllar boyu bölgeye egemen olmuş ve İslam devletlerinin güç kayıplarını bilen Haçlılar zaman zaman bölgeye hâkim olmaya çalışmışlardır. Yüzyıllar boyunca bölgede güç Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliğiyle devam etti, ancak Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemleriyle başlayan karışıklık Dünya Savaşları ile devam etti. Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu topraklarının çoğu batı güçleri arasında paylaşıldı ve bazı ülkelerde zorunlu idarelerle devam etti. II. Dünya Savaşı söz konusu olduğunda, Ortadoğu'da bulunan ülkeler, bugünün harita biçimlerini almaya başladı. II. Dünya Savaşı 1945'te sona erdiğinde, üç yıl sonra bir İsrail devleti tesis edilecek ve uzun yüzyıllar sonra Ortadoğu'da Müslümanlar dışında bir devlet kurulacaktı. Aynı zamanda İsrail, Yahudiler devletiydi (Alver, 2019). İsrail Devleti'nin kurulması ile İsrail, Filistin ve Arap devletleri birbirlerine düşman kesilmişler ve şiddetli çatışmalar meydana gelmiştir. Nitekim İsrail Devleti'nin kuruluşu sonrasında sinirlenen Arap ülkeleri (Mısır, Ürdün, Suriye, Lübnan ve Irak), İsrail'e resmen savaş başlatmışlardır (Kaştan, 2019: 1800). 1948'de İsrail Devleti'nin inşasından başlayarak, Ortadoğu devam eden bir kriz yatağı olmuştu. Arap Devletleri, Filistin'de bir Yahudi Devletinin varlığını kabul etmeyi reddetti. Kaynayan çatışma, 1967'de gerçekleşen Altı Gün Savaşı esnasında İsrail'in Arap toprakları Golan Tepeleri, Batı Şeria ve Sina Yarımadası'nı işgali ile yeniden ateşlendi (<https://www.cvce.eu/en/collections/unit-content/-/unit/df06517b-babc-451d-baf6-a2d4b19c1c88/548d2b44-a4f0-460e-a26d-999028832012>).

İngilizler ve Fransızlar, 19. yüzyılda uygulamaya başladıkları ulus-devlet modelini, Akdeniz'den İran ve Körfez'e, Ortadoğu'da yeni oluşturulması amaçlanan yapılara uzattı. Ancak, bölgenin kültürü, yapısı, geleneği ve dini, Batı'nın bu dayatması için uygun değildi. Bu heybetli politikaların bir sonucu olarak, Arap dünyasında çözülme süreci ivme kazandı, Araplar içerisinde bölünmeler yaşandı. On altı büyük ve küçük devlet; Türkiye dahil olmak üzere İran, Irak, Ürdün, Suriye, Suudi Arabistan, Lübnan, Filistin ve Kuveyt gibi köklü bir devlet geleneği olan ülkelerin çoğu, Avrupa devletlerinin yapay sınırları ile çizildi (Scott, 2019: 6).

Orta Doğu'da doğan her göksel din içindeki alt gruplar arasında oluşan mezhepsel ilişkiler de bölgesel siyasette rol oynamaktadır. İslam tarihinde mezhep çatışmasına ev sahipliği yapan Suriye ve Irak'ta, mevcut olayları yalnızca var olan grupların gücünün motivasyonu ile anlamaya çalışmak ya da kalbimizdeki politik gelişmelere dayanarak Lübnan'daki Fransız ilgisini idrak etmeyi denemek Haçlı Seferleri'ne kadar uzanan Katolik tarihinin izlerini takip etmeden anlaşılamaz. Sınırlı bir görüş alanı sunacağı için yalnızca bir kısmının görülmesine izin verecektir. Batı sonuçlarından farklı olarak, dünyadaki çatışma modellerinde önemli bir faktör olan etnik fark konusu, Ortadoğu'da yakın zaman içerisinde belirgin bir fark yaratmamıştır. Ortadoğu bölgesinin önemli bir kısmının Arap nüfustan meydana gelmesi, etnik olarak daha homojen bir yapı sağlamada etki oluşturmuştur. Ancak bu, söz konusu bölgede etnik sorun olmadığı mamasını taşımamaktadır; nitekim Kürt, Türkmen ve Tuareg örneklerinde de açığa çıkmış olduğu gibi, farklı etnik gruplar çatışmanın yanları olabilir. Bununla birlikte, geleneksel alt-sosyal grupların birbirleri arasında kapışmasının çok daha önemli sonuçları vardır (Dağ, 2015).

Ortadoğu'daki en güçlü küresel çatışma alanı, artan gerginlik göstergeleri ile İran ve ABD arasında nükleer silah üretimi müzakereleridir. Yerel çatışma alanı, İsrail ile Filistin arasındaki 1947'den bu yana devam eden çatışmalar tarafından yansıtılan çok taraflı müzakereler alanıdır (Mumcu, 2006: 222).

Ortadoğu'daki olaylar aktörler bağlamında incelendiğinde, çatışmanın üç farklı düzeyde ve aktörlerin bu üç düzeyde gerçekleştiği görülmektedir (Dağ, 2015); a) alandaki güçler, b) bölgesel aktörler ve c) uluslararası aktörler olarak sınıflandırılabilir.

Bu bağlamda, gerçekleşen çatışmanın en yoğun yanları elbette sahadaki aktörlere dayalıdır. Suriye, Irak, Mısır, Libya ve Yemen gibi ülkelerde, alandaki güçlerin temel amacı her ne olursa olsun pozisyon kazanmak ve nihai müzakerelere girmek. Her aktörün bu konuda temel motivasyonu mezhep, etnik köken, ideoloji veya farklı politik hedefler olsa da, bazen tüm bu unsurların araçsallaştırıldığı görülür. Bununla birlikte, Ortadoğu cephesinde faaliyet gösteren aktörlerin çoğunun çabalarının mutlak yıkım için olmazsa olmaz bir yarışma olduğunu söylemek gerekir.

Çatışmadaki bölgesel aktörler seviyesinde, bazı ülkelerin kendi çıkarları bağlamında kurdukları farklı çözülemeyen konular vardır. Bu durumda buradaki farklı ülkeler farklı kriz alanlarında kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmekle birlikte,

genel gidişte ortak oldukları alanlar artmaktadır. Ayrıca, ortak kümelerdeki taraflar hakkında konuşurken, ortak hareket ettikleri veya bir diyalog içinde çalıştıkları bir anlamda çıkarılmamalıdır. Buradaki temel faktör, bölgenin değişim süreci ile sıfırdan değişim sürecine girmesini destekleyip desteklemeyeceğidir. Ortadoğu'nun günümüze yakın bir dönemde, bu tabakalaşmanın her gerginlik ve çatışma alanı içerisinde oldukça açık bir şekilde ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Ortadoğu bölgesindeki çatışmada, klasik güç mücadelesi kendisini küresel aktörler düzeyinde gösterir. ABD ve Avrupa ülkelerinin iç çatışmalarda ve hemen hemen her ülkedeki bölgesel aktörlerle ilişkilerinde oluşan bloğa rağmen, Rusya ve Çin'i içeren bir blok vardır. Uluslararası güçler bağlamında bölgede oluşan çatışmalara sebebiyet verme, onları hareket geçirme veya tamamen ortadan kaldırma stratejilerini meydana getiren ana çıkar konusu, bu güçlerin küresel mücadelesinin mevcut durumu veya bölgesel müttefiklerinin konumudur. Ortadoğu çatışmalarının daima sıcak kalmasını sağlayan söz edilen küresel rekabet ortamı, alandaki grupları durmadan pasif hale getiren bir rol oynamaktadır.

Bugün ABD, Ortadoğu bölgesini düzene sokmak, korumak ve bölgedeki en önemli stratejik ortağı olan İsrail'in güvenliğinin temini için bölge içerisine farklı şekillerde müdahale ediyor. Bölgeye demokrasiyi getirmek ve barışı sağlamak için ABD'nin bölgeye katılım politikası ise bölgeye çeşitli şekillerde müdahale etmektir. ABD'nin bölgede yer alması, bölgedeki çatışmaları artırmanın yanı sıra bölgeye demokrasi ve barış getirmemektedir (Deniz, 2016: 132). ABD'nin Ortadoğu ile ilgili demokrasi talepleri, daha özgürlükçü bir topluluk yaşamı oluşturmak için değil, bunun aksine iki amaç için yapılmıştır. Birincisi, mevcut siyasette etkin kişi ve grupların yer değiştirilmesi ve ikincisi, buralarda yerleştirilecek demokrasilerin gelecekte yaşanması olası ideolojik farklılıklardan çok, ırka ve dine dayanmasıdır (Yılmaz, 2019: 71).

"Başat Güç Teorisi" verilerine dayanan uluslararası analize göre, 1990 yılında Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle yaşanan yeni dönemde beliren uluslararası konjonktür standart bir küresel düzen kuramadı. Ortadoğu bölgesi, bu küresel sıkıntıların hissedildiği yerlerden biridir. Uluslararası arenadaki her belirsizlik en çok ülkemizin bulunduğu bölgede hissediliyor. Her ne kadar küresel düzende yeni bir yön arayışına dayanan 1990'lar, dünyanın birçok yerinde kadife devrimler ve değişiklikler getirmiş olsa da, bu değişim 2000'li yıllarda Ortadoğu ülkelerine geldi. Dünyada yerleşik siyasal

yapıların sarsılmasına yol açan "daha fazla demokrasi, daha fazla refah ve daha fazla hukuk" özelemleri halklarca ifade edilmiş, ancak daha bölgesel siyasette baskın olmamıştır. Arap Baharı, bölgede 2010 yılından beri bir değişim talebi olarak ortaya çıkarmış, ancak olumlu bir beklentiden ziyade bölgenin özellikleriyle tam olarak uyumlu olan karmaşık bir çatışmayı tetiklemiştir (Dağ, 2015).

Orta Doğu'da bir tıkanıklık yaratıldı. Bu güncel yaratılan tıkanıklık dönemi öz bir biçimde şu şekilde gösterilebilir (Erkmen, 2013: 74-75):

1- Suriye'de kısa dönemde iktidar uzaklaşması planlanan Esad Yönetimi devrilmemiştir. Hizbullah güçlerinin Suriye'deki çatışmaya girmesi Lübnan'da siyasi bir zayıflamaya ve askeri gücün büyük bir bölümünün dağılmasına sebep oluyor. Bundan sonra takip eden yol, ülkenin beraberliğini tehdide zorlayan ve sınırların ötesine taşan genişletilmiş bir iç savaşa doğru sürükleniyor.

2- Arap Baharı'nın ilk gelişim evrelerinde, eski diktatörlüklerin kolayca ortadan kaldırıldığı bölgelerde dahi, dönüşüm ivmesi yeni bir aşamaya ulaştı. Mısır ve Tunus başta olmak üzere bazı ülkeler yeni bir tahripkar döneme doğru sürüklendi.

3- Suudi Arabistan ve Katar başta olmak üzere bazı ülkeler, Basra Körfezi'nin uzağında değişim ve demokratikleşmeye bel bağlamışken, Bahreyn konusunda kesin ve açık bir yaklaşım benimsemişlerdir. Arap Baharı'nın henüz Bahreyn'e ulaşması engellendi, ama bu bariyerin ne kadar süreceği Körfez ülkelerini ciddi şekilde tehdit ediyor.

4- Filistin bölgesini barışa götürecek olanaklar sınırlandı. Buradaki tıkanıklık nedeni sadece İsrail ile Filistinliler arasındaki çatışma değil, bunun yanında İsraillilerin (sürekli siyasi istikrarsızlık ve zayıf hükümetler) ve Filistinlilerin (Hamas ile Fetih arasındaki günlük mücadele) iktidar mücadelesidir.

5- İran hızla siyasi bir kaosa sürükleniyor. Nitekim İran, İslam Devrimi'nden beri en ciddi sınavından geçerek, iç politikasında, ılımlılar ve radikaller arasındaki iktidar uğraşının çok ötesinde oldukça kapsamlı bir güç mücadelesi patlak verdi. Bugün, 2000'lerin ortalarında olduğu gibi İran'da da dikkatini ve kaynaklarını içerideki ittifaklarla dış mücadeleye odaklayan bir rejim yerine, yurtdışında müttefiklerini kaybeden ve içerisinde siyasi kaosla mücadele eden bir rejim vardır.

6- İran'da siyasi kargaşaya olmasına karşın, nükleer çalışmaların hızlanması veya görüşmelerin sonuç getirmemesi İsrail'i günden güne artan bir biçimde güvenlik

konusu haline getiriyor. İran'ın içeride ve dışarıda kalmış nükleer gücü İsrail'in İran'la ilgili korkularının yükselmesine neden oluyor.

7- Devlet veya onun dışındaki gruplar bir iki yıl öncesinde ortaklıklarını gözden geçirmeye başladılar. Buradaki en somut üç örnek arasında Türkiye, Mısır ve Hamas yer almaktadır. Suriye ile yakın bir ittifak kuran Türkiye, günümüzde neredeyse tansiyonun son noktasına geldi. Hamas yakın dönemler içerisinde İran ve Suriye'nin önemli müttefikleri arasında bulunmuşken, bugün artık bu ülkelerden uzaklaşıyor.

8- Kürtler, Ortadoğu siyasetinde büyük bir potansiyel durumuna geldi. Kürtler, 2003 yılının eşiğinde Irak bağlamında önem kazanmış ve bugün Suriye'nin en önemli aktörü konumundadırlar.

9- Suriye'de yaşanan iç savaş Lübnan'daki güç dengesini büyük düzeyde etkiliyor. 2012'den beridir gözlendiği gibi sorunların artması sonrasında ülkedeki siyasi istikrarsızlık artmaktadır. Suriye'deki çatışmalara bağlı bir biçimde Lübnan'da da çatışmalar yaşanıyor. Ülkede parlamento seçimlerinin gerçekleştirilmesi gerekse de, seçim olasılığı önemli ölçüde azaldı.

3.4. Siyonizm ve Yahudilik Üzerine

Siyonizm, en geniş anlamıyla, tüm Yahudileri belirli bir bölgede toplamak ve daha sonra Zion Dağı'nda Solomon Tapınağı'nı yeniden inşa etmek ideali şeklinde ifade edilebilir. Siyonizm kavramının temeli olan Zion sözcüğü, Antik Çağ' döneminden başlayarak Kudüs şeklinde karşılık bulmaktadır. Yahudilerin ilk kutsal tapınakları. 587 yılında Babiller tarafından yok edildikten ve Yahudiler Babil'e sürüldükten sonra Zion'a özel bir anlam verilmiştir. Zion, Yahudi halkının vatanlarından kovularak Babil'den atılma arzusu ve özlemi anlamında kullanılmaya başlandı (Kızıloğlu, 2012: 45; Arsal, 2018: 235; Loon, 2014). Bu çerçevede Siyonizm, 19. Yüzyıldan bu yana, Filistin'de bir ulusal Yahudi Ulus devleti inşa etmeyi amaçlayan dünya çapında bir Yahudi ideolojisi (Köse, 2020).

Filistin topraklarında yaşayan insanların tarihi çok eskidir. "Filistin" adı, burada Hz. İsa'dan önce yaşayan Filistinlilere bağlıdır. Burada Yunan-Makedon hakimiyeti kurulduktan sonra Filistin denilen halk buraya geçiyor. İbraniler de bu yerli halklara Palishtin adını verdiler. Pleshed veya Plashet, Plishtin Ülkesi veya "Filistinlilerin Ülkesi" anlamına gelir (Kızıloğlu, 2012: 36). Yahudiler yüzyıllarca Müslüman

topraklarında yaşıyordu. Avrupa'daki acı çeken tarihleri ile karşılaştırıldığında, komşularıyla olan ilişkileri genellikle uyumluydu. Siyonizmin ortaya çıkışı ve daha sonra İsrail Devleti bu geleneği bozdu ve tüm Yahudileri Siyonistler ile işbirliği yapmak için külfet altında bıraktı. Ve bu yavaşça Siyonizm ve Yahudiliği birbirine yaklaştırdı. Siyonistler sık sık Siyonizm ve Yahudiliğin aynı olduğunu ısrar etseler de, tüm Yahudileri kibirli Siyonistlerle bir tutmak, tüm Müslümanları hoşgörüsüz İslamcılarla bir tutmak kadar yanlıştır (Rabkin, 2012: 12).

Filistin sorunu, Ortadoğu bölgesinin en eski ve çözülmesi zor olan sorunlarından biridir, kökleri çatışma potansiyeli açısından erken dönemlere karşılık gelen dini, politik ve sosyal koşullarda meydana gelen uçsuz bucaksız bir çöl gibidir. Coğrafi çerçevede Doğu Akdeniz kıyısında bulunan Filistin, kuzeyden Lübnan, doğudan Ürdün ve Suriye ve güneybatıdan Mısır ile çevrili 27.000 kilometrekarelik bir arazi parçasıdır. Bununla birlikte, Filistin'inin bulunduğu bölge din ve tarihsel kimlik olarak burayı sıradan bir toprak parçası olmaktan çıkarmaktadır ve onu dünya politikasının tam merkezine yerleştirir. Doğal olmayan bir şekilde değişen Filistin siyasi ve sosyal dokusu, 1918'de Osmanlı'nın bölgeden çekilmesinden sonra tamamen işgal edildi. Yahudiler'in Filistin topraklarına göçleri 20. yüzyılın ilk etabından başlayarak hızlandı, bu olay yalnızca bölgenin demografik yapısını değiştirir gibi göründü ancak bölgede oluşan Yahudi terör örgütlerinin belirmesiyle bu masum görüntü değişerek büyük bir yok etme projesi haline gelmiştir. Bu bakımdan Filistin'de gerçekleşen çatışma, en az son 100 yıldır işgalle mücadele olarak doğdu ve gelişti. Nitekim bu mücadele yalnızca uzak olmayan bir istilacı biçiminde Siyonist güçlere karşı değil, diğer yandan himayesini üstlenen bölgesel ve uluslararası güçlere de karşıydı (Dağ, 2015).

Filistin'e tarihsel süreçte 1880'lerden I. Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar gerçekleşen beş Yahudi göç dalgası şöyle açıklanabilir: 1882-1903 arasında çoğunlukla Rusya, Romanya ve Galiçya'dan 20-30.000 kişi, 1904-1914 arasında çoğunlukla Rusya'dan 35-40.000 kişi ve bundan sonra da 1919-1923 ve 1924-1931 arasında Polonya'dan 35.000 kişi ve özellikle 1932-1938 yılları aralığında Nazizmin yükselişi ile Orta Avrupa'dan 215.000 kişi (<https://islamansiklopedisi.org.tr/ationalism>).

Mutlu (1995)'e göre, Yahudilerin Avrupa'dan ve hangi ülkelerden ihraç edildiklerinin sebepleri şunlardır:

Kendilerini herkesten üstün görmeleri

Modifiye Tevrat'a göre, dünyadaki en yüksek ulus Yahudilerdir. Tevrat buna ilişkin aşağıdaki hükümleri içerir:

“Sion'un kıymetli oğulları, saf altınla tartılmış” dedim, siz tanrısınız ve hepiniz Yüce Tanrı'nın oğullarısınız."

Tevrat'a göre, diğer ulusların değeri yoktur. Onlar Yahudilerin köleleridir. Bu gerçek Tevrat'ta şöyle bildirilir:

"Hiçbir leş yemezsiniz; onu şehirlerde yabancıya yemesi için verebilir ya da yabancıya satabilirsiniz, çünkü Tanrı'nın kutsal bir kabilesisiniz."

Bu nedenle sürgünde yaşayan Yahudiler, yaşadıkları ülkelerde misafir ve yolcu olmasına rağmen kendilerini ev sahiplerinden üstün görüyorlardı. Bu nedenle tarih boyunca yaşadıkları uluslarla anlaşamadılar. Her zaman diğer uluslara ve dinin üyelerine düşman olarak baktılar, zayıf anlarında onlara saldırmayı bekliyorlardı. Sadece kendi uluslarını seviyorlardı, kendilerinden başka hiç kimseyi sevmediler. Çünkü Tevrat'tan öğrendiklerine göre, diğerleri saygı veya hayranlık duymaya değmezdi.

Kur'an-ı Kerim'de Yahudilerin kendilerini dünyanın en seçkin ulusu, Allah'ın en sevdiği kulu olarak gördüklerini şöyle bildirmektedir:

"Yahudiler ve Hıristiyanlar" dediler, bizler Tanrı'nın oğulları ve dostlarıyız. "Onlara söyle, o zaman Tanrı neden günahların için cezalandırıyor? Sen onun yaratıklarından sadece birisin ...".

"Bu Yahudileri çoktan insanlara karşı en hırslı, çoktanrııcılardan bile daha hırslı buluyorsun. Her biri bin yıl yaşamak istiyor".

"Yaşayacak olmasına rağmen, bu hayat onu azaptan kurtaramayacak. Tanrı yaptıklarını görür".

Faiz borcu ile ulusun soyulması

Yahudiler, yaşama ve dünyaya yönelik bu şiddetli hırs yüzünden zenginler gibi bir ilgi yoluna düşman yolu başlattılar. Aslında Yüce Tanrı'nın menfaati Yahudileri yasaklamıştı. Tevrat'taki "Dokuz Emir"de yer alan maddelerden biri "faiz yeme" emriydi. Bununla bağlantılı olarak, Tevrat'ın başka bir hükmü şöyleydi:

"Kardeşin fakirleşirse, kar istemeden ve ondan faydalanmadan ona ver."

Allah'ın kitabını değiştirmekle ünlü olan ve birçok hüküm değiştiren Yahudiler

daha sonra şu şekilde değiştirdiler:

"Yabancılarfa faizle para verebilirsiniz. Ama kardeşinize faiz vermeyin."

Yahudiler için faiz haramdır, ancak onların bu yasağa uymayarak cezalandırıldıklarına dair bir ayet-i kerime şu hususu bildirmektedir:

"Zulümleri, pek çok kimseyi Allah'ın yolundan alıkoymaları, kendilerine yasaklanmış olduğu halde faiz almaları ve halkın malını haksız olarak yemeleri sebebiyle, daha önce kendilerine helal kılınan temiz ve iyi şeyleri biz Yahudilere haram kıldık..."

Böylece Yahudiler, kendileri dışındaki gruplara verdikleri faizli borçlarla pek çok servet yaptılar. Konuk bir şekilde kaldıkları devletlerde halkı ve devleti iyice soydular. Borcunu ödeyemeyenlerin mülküne el koydular. Böylece de çoğu devletten zillet ve sefalet tokadı yediler. Hırsın kötü bir şey olduğunu anlatan Bediüzzaman Hazretleri buna Yahudilerin hırs sebebiyle yedikleri zillet tokatlarını misal gösterir ve şöyle der:

"Daire-i insaniye içinde her milletten ziyade hırs ile dünyaya yapışan ve aşk ile hayat-ı dünyeviye (dünya hayatına) bağlayan Yahudi milleti pek çok zahmet ile kazandığı, kendisine faidesi az, yalnız hazinedarlık ettiği gayr-i meşru bir servet-i riba (faiz serveti) ile bütün milletlerden yedikleri sille-i zillet ve hasarettir..."

Hased etmeleri

Vatanlarını kaybettikleri için anavatanları olan herkese düşman oldular.

Her türlü fesada karışmaları

Araştırmacılar, Yahudilerin devrimin ruhunu yönlendirmede, gizli toplumlar inşa etmede ve yıkıcı faaliyetleri teşvik etmede önemli bir rol oynadıklarında müttefiktirler.

Bununla ilgili olarak Bernard Lazar şöyle diyor:

"Yahudi devrimin ruhuyla yanıp söner. Farkında olsun ya da olmasın devrim için çalışır."

Yahudiler de bu gerçeği kabul ediyorlar. "Yahudiler ve Gizli Dernekler" adlı kitabında Louis Daste bu konuda şunları söylüyor:

"Neredeyse tüm büyük entelektüel değişikliklerde örtülü veya gizli Yahudi etkisini görüyoruz. Bu nedenle, dünya tarihi binlerce örüntüye kaynaşırken, Yahudi tarihi dünya tarihinin tüm alanlarında yaşayacaktır".

Batılı yazarlar, Avrupa'yı  yüzyıl boyunca tahrip eden ve yakan yıkıcı

faaliyetlerin, Yahudilerin Hristiyanlık ve İslam'ın kendi dinlerinin intikamını almasından bu yana üstlendiği gizli faaliyetlerin işi olduğunu söylüyorlar.

Savaş kışkırtıcılığı yapmaları

Yahudilerin bir diğer taktiği ulusları birbirine düşürmektir. Böylece barışı bozarlar, iki veya daha fazla eyaleti doldururlar ve davalarını ortaya koyarlar. Yahudilerin savaş ateşini tutuşturması Kuran'da şöyle bildiriliyor.

"... Yahudiler arasında Kıyamet'e kadar devam edecek bir düşmanlık ve nefret bıraktık. Savaş ateşini yakmaya çalıştıklarında Allah onu söndürdü. Yeryüzünde her zaman yolsuzluk için koşuyorlar. Tanrı mağlupları sevmiyor."

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Yahudiler müşrikleri Peygamberimiz ve Müslümanlarımıza karşı kışkırttı, onları cesaretlendirdi ve onları desteklemeye söz verdi. Tarih boyunca savaş teşvikleri olarak da hizmet ettiler. Birçok insanın duygularını tatmin etmeye ve sandıklarını şişirmeye başladıkları savaşlarla ölmelerine neden oldular. Çoğu zaman iç savaşlarla savaştılar, partileri desteklediler ve savaşı canlı tuttular. Neredeyse tüm savaşlarda bir Yahudi parmağı olduğunu söylersek abartmayacağız.

Hristiyanlara düşmanlıkları

Yahudilerin Hristiyanlara karşı muazzam bir düşmanlığı vardı. Sadece mallarına zarar vermekle kalmadılar, hayatlarına da zarar vermeye başladılar. Hristiyan çocuklarını kaçırdılar ve dini ritüellerde onları feda etmeye başladılar. Böylece Hristiyanların mülkiyeti sonrasında hayatlarını tehdit eden bir tehlike haline geldiler.

Diğer insanlara bakışları

Talmud, hahamların sözlerinden oluşur. Ancak Yahudiler Talmud'a Tevrat kadar değer veriyorlar. Öyle ki Hz. Musa'nın kanununa muhalefet affedilebilir, ama Talmud'a karşı çıkmanın cezası ölümdür.

"Yahudi olmayanların mülkiyeti bilinmeyen sayılır. Onu başkasından önce ele geçiren Yahudi buna sahip olur."

"Yahudi amaç ve amaçları uğruna işlenen tüm günahlara, gizli olmaları kaydıyla izin verilir."

"Sadece Yahudilere insan muamelesi yapılır."

"Hiçbir şey çalma, çalma komutu sadece Yahudilere karşıdır. Diğer uluslar helaldir ve mülkiyet konusu olabilir."

Yahudilerin kovulduğu ülkeler için şöyle açıklama yapıyor:

Yahudiler kendilerini diğler uluslardan üstün görüyorlar, hayata karşı aşırı bir hırsları var, bunun için büyük ilgi ve para kullanıyorlar, her türlü yaramazlık ilişkisine sahipler, ulusları anavatanlarıyla kıskanıyorlar, muhtemelen Hristiyanlar için, diğler insanlara köle ve hayvan olarak bakarlar.

Yahudilerin bu tavrı karşısında tüm Hristiyan uluslar, Yahudilere işkence yapmak, zulmetmek ve acı çekmek için ortaklı.

Hristiyan dünyasında onlara yapılan bu işkenceler sonucunda Yahudiler, İslami yönetim altındaki Endülüs'e sığınabildiler. Ancak daha sonra Endülüs, Hristiyanlar tarafından işgal edildi. 1390'da Yahudilerin İspanya'yı terk etmesine karar verildi.

Sonraki yıllarda Kurtuba, Helensa ve Barcelona'da da benzer olaylar yaşandı. Hristiyanlığı kabul etmeyen Yahudiler İspanya'yı terk etmek zorunda kaldılar. Yahudiler idam edildi.

Bu arada seksen bin Yahudi Portekiz'e sığındı. Ancak, İspanyol rahiplerin kamu işleri sonucunda Portekiz kralı ve ülke halkı ergenliğe ulaşan Yahudileri kovmaya karar verdi. Küçük çocuklar da Hristiyanlık tarihi ve kültürü ile eğitilmek için ailelerinden ayrıldı.

Takip eden yıllarda Yahudiler aşağıdaki ülkelerden çıkarıldı:

Macaristan: 1360 yılında kovuldular. Sonra tekrar döndüler. 1582 yılında tekrar kovuldular.

Belçika: 1370 yılında kovuldular.

Çekoslovakya: 1380 yılında kovuldular. 1562'de tekrar dönenler 1744 yılında İmparatoriçe Maria Triztr tarafından tekrar kovuldular.

Nemse: 1420'de kovuldular.

Hollanda: 1144'de Otriyth'den kovuldular.

İtalya: 1540 tarihinde Napoli'den çıkarıldılar.

Fransa: Melik Filip, Miladi 1306 yılında Yahudileri ülkeden kovdu. Fransa'da sonraki yıllarda Yahudilere yine baskı uygulandı. 1870 yılında Almanya ile yaptıkları savaştan mağlup çıkan Fransızların gururu incindi. Ülkede intikam ve milliyetçilik faaliyeti başladı. Bu faaliyetler anti-Semitizm ile sonuçlanmıştır.

Rusya: 1510'da kovuldular. Sonra zamanla Rusya'ya döndüler ve orada çoğaldılar. Daha sonra Rusya'daki Yahudilere karşı hareket yeniden başladı. Rus

köylüler, Yahudilerin ayinlerinde sihirle uğraşan insan kanı döktüğüne inanıyorlardı. Hükümet çevrelerinde anti-Semitizm başka bir yöne kaydı. Çar'ın baskıcı rejimi Yahudi karşıtı harekete dönüştü ve imparatorluktaki Yahudilerin ve diğer grupların Ruslaşması politikasına başladı.

Bakunin, Yahudileri, gelenek ve içgüdülerinin isteği ile rahatlamayan, gelişen, sömürge burjuva bir ulus olarak nitelendirdi.

Çar II. Alexandre 1881'de öldürüldü. Yahudi karşıtları bunu Çar'ı öldürenler arasında bir Yahudi olduğunu iddia ederek Yahudilere karşı saldırdılar. Rusya İçişleri Bakanı Ignatiev, Mayıs 1881'de Çar III. Alexandre'ı Yahudileri yok edecek bir yasa çıkarmaya çağırdı. Bu yasaya göre, Yahudiler Polonya'da yaşamak zorunda kaldı.

1919'da, Ukrayna'da Yahudilerin çocukları ve kadınları dahil yaklaşık yüz bin Yahudi boğularak öldürüldü. Kanları sokaklara döküldü.

Siyonist oluşum, 19. yüzyılın sonlarında meydana gelmiş ve Osmanlı'nın Filistin topraklarında bir Yahudi devleti kurma fikrini dile getirmiş ve 1881'den beri Filistin'e Yahudi göçü başlattı. Şikayet dilekçelerinde Doğu Avrupa ve Yemen'den ilk göçü müteakip, bölge halkınca 1891 yılında Kudüs-İstanbul hattından gönderilen Yahudi göçünün durdurulması talebinde bulunuldu. Bu göçler 1903'te aşamalı olarak dursa da, 1904 yılını takiben ikinci Yahudi göçü Rusya ve Polonya'dan modern dönemde Filistin topraklarındaki kötü çatışmaları ateşledi. 1897'de Dünya Siyonist Örgütü'nün kuruluşu ve temsilcileri, Osmanlı Sultanı II. Abdülhamid'den toprağın resmi talebi, çalışmanın ciddiyetini ortaya çıkardı. Nitekim 1905 yılında 7. Siyonist Kongresi'nde kararlaştırılan durumla günümüzdeki Filistin bölgesinde meydana gelen çatışmaların temelleri atıldı. Bu dönemde Siyonist hareketin çalışmasını kolaylaştıran gerçek gelişme I. Dünya Savaşı idi. 1914'te başlayan savaş, Avrupalı güçlere ve Siyonist gruplara ve destekçilerine Filistin'de bir çok fesadı yapmak için önemli olanaklar sağladı. 1916'da İngiltere, Fransa ve Rusya devletleri ortak bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmadan (Sykes-Picot) sonra Osmanlı toprakları üç ülke bağlamında paylaşıldı.

Bu paylaşım ile birlikte, Filistin toprakları bir çok yöne açık siyasi ve askeri operasyonlara uygun bir konuma getirilerek, İngiliz kontrolüne devredildi. Savaşta İngilizlerin yanı sıra Osmanlılara karşı mücadeleye katılan Siyonist Yahudi birlikleri, özellikle Filistin cephesinde savaştılar (Dağ, 2015).

3.5. Necmettin Erbakan’a Göre Dünyayı Yöneten Güçler ve Siyonizm

Bu bölüm, Necmettin Erbakan, *Davam-Ne Yaptıysam Allah Rızası İçin Yaptım*, Yeni Devir Yayınları, İstanbul, 2016’dan özetlenerek yazılmıştır.

“Milli Görüş halihazırda herhangi bir düşüncenin veya hareketin bir tepkisi olarak görülmemelidir. Bu görüş bir bilim ve düşünce eylemi olarak ortaya çıktı. Ulusal Vizyon Hareketi'ne yol açan nedenleri ve mücadeleyi anlamak için nasıl bir dünyada mücadele ettiğimizi, şu an ki dünya düzeninin nasıl meydana geldiğini ve devam ettiğini idrak etmemiz gerekir”.

Emperyalistler bu dünya düzenini kurdular. 1945 yılında Rusya devletinin Kırım bölgesinde bulunan Yalta Limanı'nda toplanan Roosevelt, Churchill ve Stalin bir "Yeni Dünya" tasarladı. Buna göre insanlık denilen şey bundan sonra barış ve mutluluğa sahip olacaktı. Bununla su yüzüne çıkan soğuk savaş, komünizmin iflasına ve Sovyetlerin 1989'da çökmesi ile sonuçlanarak aşağı yukarı yarım yüzyıl sürdü. Yoksul ülkeler daha fakirleşti, daha zengin ülkeler daha zengin oldu. Gelir dağılımına bağlı adalet veya gelir dağılımı kademeli olarak kötüleşti. Aç ve işsizlerin sayısı arttı. Milyonlarca insan acı çekti.

Siyasi olarak sürekli savaşlar ve silahlı çatışmalar, özellikle Filistin, Keşmir, Kore, Vietnam'da devam etti.

Bu dönemde bir yandan geriye dönük ekonomilerin dış borçları ve bundan kaynaklı ödenen faiz şüphe uyandıran düzeylere ulaşmıştır. Diğer taraftan, bazı birçok ülkenin ekonomileri, özellikle Müslüman Körfez ülkeleri olmak üzere savaşlar nedeniyle tamamen bozuldu.

Dünyadaki barışın geleceği için çatışmalar yavaş yavaş arttı ve tüm dünyaya genişledi. İran-Irak Savaşı gerçekleşti, Körfez Savaşı ateşlendi, Somali'deki yerli halkları mahcup kılmak için Somali güçsüzleştirildi. Tarihte daha önce yaşanmamış boyutlarda Bosna, Çeçenya ve Azerbaycan'da soykırımlar yapıldı ve çoğu Müslüman ülkede haksız yere olmak üzere ambargolar uygulandı. Yavaş yavaş tüm dünyanın tabiri caizse kanı emildi ve küresel egemenliklere uymaya zorlandı. Bundan sonra "Yeni Dünya Düzeni" olarak ifade edilen tek kutuplu bir egemenlik ve baskı düzeni yaşanmaya başladı. Burada olaylar gözlerin önünde tam bir açıklıkla gerçekleşiyor ve barış, huzur ve mutluluk diye bir şey yok.

Bugün BM, Dünya Bankası, IMF, AB, NATO gibi kuruluşlar ve dünyadaki küresel örgütler, insanlığın ifşası için çalışmaktadır. Aksine, hak ve eşitliği üstün tutan ve performans üzerinde değil düzeltme üzerinde çalışan örgütler değiştirilmedikçe dünya barışı yakalayamaz.

Tarihteki olayların nedenlerini anlamak için, dünyadaki olayların tesadüfen gerçekleşmediğini anlamak zorunludur. Dünyada kendi egemenliğini yaymak, tüm insanları köleleştirmek ve güçsüzleştirmek ve sırtından geçinmeyi arzulayan bir istencin bulunduğunu kabul etmek zorunluluktur. Amaçları, yöntemleri, nasıl çalıştığını, tüm dünyayı avucunun içine nasıl götürmeyi amaçladığını ve yüzyıllar boyunca bugün organize bir suç şebekesi haline gelmenin nasıl geliştiğini bilmek gerekir. Buna dayalı gelişmeler, yüzyıllardır kendi amaçları için planladığını ve uyguladığını anlamak gerekir.

Onları görmek için bugün dünyanın anatomisini tanımak zorundayız. Bu şu anlama gelir: Bilindiği gibi, insanların yakalandığı hastalıklara teşhis koymak ve bunları iyileştirmek için doktor olmak bir gerekliliktir. Doktorluk mesleğini icra etmek için de anatomiye, yani insan vücudunun yapısını bilmek zorunluluk arz etmektedir.

“İnsan vücudu dışarıdan bakıldığında bir deri ile kaplıdır. Bununla birlikte, bu cildi kaldırdığımızda ve altına baktığımızda, vücutta, özellikle kemik, kas, damar, sinir sistemi olmak üzere organlar, çeşitli sistemler ve çeşitli fonksiyonlar vardır”.

Bunun gibi, mevcut dünya olaylarını doğru bir şekilde teşhis etmek ve doğru bir şekilde tedavi etmek için bugün dünya anatomisini bilmek zorunludur.

Bugün, yeryüzünde herkesin dünya boyunca seyahat etmek satın alacağı uçak bileti IATA adı verilen uluslararası çapta organizasyonun kontrolü altındadır. Dünyanın tüm bölgelerinde, havayolları ücretinin yaklaşık yüzde 9'unu IATA'ya vermek zorundadır. Aksi takdirde, hiçbir yere gidemezsiniz. Uçağın herhangi bir havaalanına inmesi bile mümkün değil. Öte yandan IATA, uluslararası bir organizasyona benziyor, ancak tüm uluslararası organizasyonlar gibi, dünya boyunca kontrol kapasitesine sahip bir gücün kontrolü altındadır ve bu yüzde 9'luk pay onlara çeşitli ve dolambaçlı etaplarla ulaşmaktadır.

Birisi dünyanın bir bölgesinden diğerine para göndermek istiyorsa, bugün bu para oraya gitmeden önce American Express Bank, Chase Manhattan Bank veya ABD'deki herhangi bir bankadan geçmesi gerekir. Sözü geçen finans kuruluşları küresel

güçlerin himayesindeki bankalar konumundadır. Komisyon, yatırılan her bir paranın yüzde 1 ila 5'i kadar ücretlendirilir. Bununla beraber, gizli dünya devletine ki o dünyayı yönetmektedir, bu şekilde bir komisyon ödemediği dünyanın bir bölümünden diğerine yatırım yapmak hiçbir şekilde gerçekleştirilemez.

Hayır, bu güçlere haraç vermek istemiyorum. Bu nedenle, uçak yerine tekne ile gitmek istediğinizi söylerseniz, tekrar kurtuluşunuz olmaz. Bir geminin denizde seyretmesi için Lloyd'un organizasyonundan bir belge alması gerekir. Bu belgeyi almazsa, denizde seyreder.

Lloyd's ayrıca Gizli Dünya yöneticilerinin kontrolü altındadır.

Dünya Bankası ve IMF gibi organizasyonlar dünya ekonomisini biçimlendirmektedir, bunlar ülkelerin kredi alma ve derecelendirme yeteneklerini test eden dünya ekonomisini kontrol etmek için aynı güçler tarafından kurulmuştur.

Bu uygulamaları çok sayıda kaynakla açıklamak olanaklıdır. Neticede spor, tiyatro, sanat, sanayi, hukuk, ticaret gibi birçok yaşamsal alan Gizli Dünya Devletinin denetimindedir. Dünyada meydana gelen hadiseleri kavramak için, günümüzde dünyanın nasıl işlediğini bilmek önce gelir. Peki, hangi değişikliklerle ve dünya bugünkü duruma nasıl geldi? Bunun için, konuyla ilgili temel bir görüşe sahip olmak her şeyden daha önemlidir.

Tevrat veya başka bir deyişle Eski Ahit, tüm dünyadaki Yahudilerin emirlerine sıkı sıkıya bağlı olduğu dini bir kitaptır. Tevrat, Yahudilerin yaşamlarını, dünyaya bakışlarını, yüzyıllardır diğer insanlara karşı düşüncelerini ve tutumlarını organize etti.

“Tevrat gerçekten Tanrı'nın indirdiği orijinalle aynı mı? Yoksa Tora, içeriği ile çalınan ve böylece İlahi niteliğini yitirmiş bir kitap mıdır? Bu sorunun cevabı Tevrat'ın kendisini araştırarak kolayca bulunabilir”.

Tevrat, 39 kitap şeklinde meydana gelmektedir. Bu 39 kitabın sadece ilk 5 tanesi Hz. Musa'ya nakledilmiştir.

“Tevrat esaslı bir biçimde analiz edildiğinde, orijinal Tevrat'ın yukarıdan aşağıya değiştiğini anlamak olanaklıdır. Allah'ın peygamberlerine atfedilemeyen Siyonizm ve üstün ırk inancını vurgulamak şeklindeki kanıtlar bunu kavramak için kafidir”.

Tüm Yahudi duaları sembollere, Yahudi ırkının üstünlüğüne ve Yahudi geleneklerini koruma anlayışına dayanır. İbadetle yüceltilen Tanrı olmamakta, Yahudilerin kendisi olmaktadır. Bu nedenle Yahudilik aslında kitabı hahamlar tarafından

yazılmış bir ideolojidir.

"Onların inançlarından vazgeçmelerine izin verin, ama yasalara uyun." İfade, Yahudi hahamların Tanrı'ya ne ölçüde inandığını gösterir. Hahamların gözünde, Yahudi adetleri Tanrı'ya olan inançtan daha önemlidir. Bu nedenle, çoğu Yahudi gerçeği görseler bile dinlerinden asla vazgeçmez.

Yahudilerin üstün ırk öğretileri Tanrı'yı kendilerine boyun eğebilecek bir varlık olarak bile düşündürdü. "Ve dedim; Şimdi size Jacob denecek, İsrail denecek; çünkü siz Tanrı ile başa çıktınız ve onu yendiniz."

Elbette insanlara mağlup olan bir yaratık Tanrı değildir. Tamamen hahamlar tarafından kendi ateizmini Tevrat'a koymak için yapılmış hikayedir bu. Tevrat'ta geçen ayetlerde görülen bu durum, Yahudilerin kendilerini hem diğer kabilelere hem de Tanrı'ya göre üstün gördüğü yönündedir. Yahudilere insanı aşan nitelikler bahşeden hahamlar, insanlara Tanrı'ya iş göremezlik atfetti. Sonuç olarak hahamlar, "İsrail" kelimesini Tanrı ile başa çıkma anlamına getirdi.

Haham, kendi inançlarına göre Tevrat'ı kırarken statülerini korumayı unutmadı. Tevrat'ta hahamların koşulsuz itaat etmesiyle ilgili birçok ayet vardır. Tevrat'ın çoğunda peygamber olan hahamlar şöyle tarif edilir:

"Levi'nin rahipleri oğulları yaklaşacak, çünkü Tanrı'nın Rabbi onlara hizmet etmeyi ve Rab'bin adını kutsamalarını seçti ve her durumda ve her dövüşte sözlerine göre olacak."

Bugün, haham sözüne göre İsrail Devleti'nde her şey hala yapılmaktadır. Bu nedenle, bugün Yahudilik, muhafazakar ve ırkçı haham düşünceleriyle oluşturulan bir ideolojidir. Fanatik hahamlar ustaca ve sinsice bir şekilde sapkın inançları Tevrat'taki eski dinlere yerleştirerek onlara bir ideoloji verdi.

"Kabala, Tevrat felcinden çok önce din adamları sınıfı tarafından geliştirilen bir öğretiye dayanmaktadır. Kabala bir sanat olarak, büyü gibi gizli güçlerle alakalıdır. Masonluk tamamen Kabalist öğretimin bir oluşumudur. Kabala, gelenek veya ağızdan ağıza gibi sözcüklere dayalıdır ve "gizlilik" ilkesi ile karşılanmaktadır. Tüm bu sırlar Kudüs Köşkü'nden üç Kabalist tarafından ezberlenmektedir. Bir Kabalist öldüğünde, İsrail'in 70'li yıllarında Sanhedrin adlı Meclisinden seçilen bir aday da aynı bilgileri ele geçirir".

“Kabala Masonik öğretimin kökenini ihtiva etmektedir. Bu nedenle, Kabala'nın teorik ve pratik uygulamaları hakkında bilgi 33 aşamaya ayrılmıştır”.

Hahamlar sadece Tevrat'ı değiştirmekten memnun değildi. Tevrat'taki tüm hükümler haham tarafından bir araya getirilmiş, çeşitli ilavelerle ayrıntılı ve açıklanmıştır. Talmud, Tora'nın yorumunun veya başka bir deyişle yorumunun adıdır. Tevrat ile ilgili bu yorum ve açıklamalar yüzyıllardır nesilden nesile aktarılmıştır.

Yahudi Haham Yehuda Ha Nasi, M.S. 2. yüzyılda yazılan bu yorum ve açıklamaları yaptı ve Talmud'u oluşturdu. Talmud iki bölümden oluşmaktadır. Bu bölümler temel bölümü meydana getiren Mişna ve tefsir bölümünü meydana getiren Gemara'dır. Talmud, Yahudiler için ve bu dinde çok özel bir konuma sahiptir. Bir yasa kadar güçlüdür ve okullarda Tevrat ile birlikte öğretilmektedir.

Haham Talmud'daki Tevrat'ta dünya hakimiyetinin hükümlerini genişletti ve Talmud'daki Mesih'e olan inancı ayrıntılı olarak açıkladı. Ayrıca, Yahudi ırkının üstünlüğüne olan inanç, Talmud'da geniş düzeyde ifade edildi. Yahudilerin üstünlüğüne dair inanç ahirette de yaşanacaktır. Talmud'a göre, cehennem ateşinin Yahudi günahkarları ve hahamların talepleri için hiçbir etkisi olmayacaktır. Talmud, Yahudiler'i dünyanın maliki beyan eder.

Allah, Tevrat'a göre Kenan ülkesini Yahudilere verdi. Yahudiler buralara kavuşmadan önce, buralardan bir Yahudi devleti kurulacaktır. Bu devlet, dünyanın idare edilmesinde krallık merkezini meydana getirecektir.

Yahudiler, yüzyıllardır Mesih'in dünyaya inip, kutsal toprakları himayesine alacağına ve burada da Yahudi merkezli bir dünya hakimiyeti yaratacağına inanmaktadır. İsrail Devleti'nin 1948'de Yahudiler tarafından "Mesih'in ayak izleri" şeklinde kurulması, bu öğretinin ne kadar güçlü olduğunu kanıttır. Yahudiler bu sahte inançlara gönülden bağlıdırlar. Yahudi liderler sürekli olarak kutsal topraklardan bahsettiler ve asıl amaçlarının onları işgal etmek olduğunu söylediler.

Siyonizmin oluşmasında baş teorisyenlerinden biri Theodor Herzl şu cümleleri kullanmaktadır: "Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki (İç Anadolu) dağlara kadar uzanıyor. Güneyde Süveyş Kanalı. Sloganımız David ve Solomon'un Filistin'i olacak."

İsrail Devleti'nin kurucusu David Ben Gurion da 1948'de benzer bir biçimde olmak üzere şu şeyleri ifade etti:

"Mevcut Filistin haritası İngiltere yönetimince çizildi. Yahudi halkının, gençliğimiz ve yetişkinlerin takip etmesi gereken başka bir haritası daha var. Bu harita Nil'den Fırat'a."

Fanatik hahamlar Tevrat'ı değiştirdi ve Yahudi dinine diğer tüm uluslara karşı kin, nefret ve intikam duyguları getirdi. Bu nefret temelli sapkın ideoloji, tarih boyunca sayısız katliama ve acımasız eylemlere yol açtı. Tahrif edilmiş Tevrat'taki aşağıdaki ifadeler bunun açık bir kanıtıdır.

"Bana sorun, size mirasım olarak milletleri, mülkünüz olarak dünyanın uçlarını vereceğim. Onları demir kulüpleriyle kıracaksınız; onları bir çömlekçi tenceresi gibi parçalayacaksınız."

"Ve Allah'ın size teslim edeceği tüm kabileleri bitireceksiniz; gözleriniz onlara zarar vermeyecek."

Daha fazla örnek vermeme gerek yok. Sonuç olarak, bu bilgiden, nefislerine uyan ve sapkın öğretilere inanan insanların isteklerinin, arzularının tüm dünyaya yüzyıllardır var olduğunu ve zamanla bir inanç haline geldiğini açıkça anlamalıyız. Başka bir deyişle, "dünyaya hükmetmek" onların dini haline gelmiştir.

Özellikle geçen dört yüz yıl içinde Amerika, Asya ve Afrika'nın servetini kullanmaya yeltendiler. İlginin artması ve kapitalist düzenin gelişmesi ile "büyük miktarlarda para" biriktirdiler. Geçen sürede bu sermaye büyük bankalar haline geldi. Bunu takiben de tüm dünya ekonomisini kontrol etme sürecine girdiler.

Büyük düzeydeki önlemlerle zenginleştirilen bu insanlar, yalnızca ekonomik yaşamı değil, tüm dünya devletlerinin siyasi hükümetlerini de kontrol etmeyi başardılar. Medya ve dünyadaki en büyük basın ajanslarını da stratejik araştırma enstitülerini benzer biçimde kontrol etmeye başladı. Sonunda, tüm dünyayı yavaş yavaş himaye eden "Gizli Dünya Devleti"ni (GDD) vücuda getirdiler. Bu GDD aracılığıyla, günümüzde tüm dünyayı yönetecek bir düzeye ulaştılar.

"Siyonist ideallerine uygun olarak, doları ki o yeşil bir kağıttır, dünya parası yaparak ve diledikleri miktarda para basarak kazandıkları büyük zenginliği daha da artırdılar. Gizli Dünya Devleti hakkında fikir sahibi olabilmek için, bugün küresel bir para birimi durumuna gelen ABD Doları'nı bile incelemek yeterlidir".

1933'te Mısır piramidi olan eramın bir resmi Roosevelt tarafından ABD Doları'nın üzerine yerleştirildi. Bu eram, Siyonist güçlere bağlı iktidarların dünyaya ne

biçimde izah verdiklerinin adeta sembolü konumundadır. Yukarıda belirtildiği gibi, Siyonizm "üstün ırk" ilkesine dayanmaktadır ve ana hedefi olarak dünyanın egemenliğini benimsemiştir. Siyonizm'in temel kitabı olan Kabala, dünya hakimiyetinin temeli olarak kabul edildi. Kabala'nın 3 önemli uyarısı var. Bunlar; haham tarafından belirlenen kurallara gizlilik, itaat ve tam bağlılık.

"Annuit Coeptis" kelimesi eramda yazılmıştır. Bu "zafer elde edildi" anlamına gelir. Gizli Dünya Devleti'nce yeşil kağıt dolar dünya para birimi olarak kabul ettirilmiş ve piramidin tepesine koyarak önemli bir zafer kazandığını düşünüyor. Piramidin alt tarafında yer alan "Novus Ordo Seclorum" kelimesi, "Yeni Dünya Düzeni" anlamına gelir. Başka bir deyişle, Siyonizm'in egemen olduğu dünya hakimiyetinin ilanı duyuruldu.

Yeni Dünya Düzeni'nin sloganı, 1 Mayıs 1776 tarihinde Illumina-ti Lodge'un kurulduğu zaman, bir Zion öğrencisi Adam Wishaupt tarafından kabul edildi, bu kulübenin amblemiydi. Piramidin altındaki Latin harfleriyle yazılmış 1776 tarihi buraya konuldu.

Bu piramidin altındaki ilk adım bütün insanlığı kapsamaktadır. Bu bakımdan, sözü edilen piramit Siyonizmin tüm insanlığı, dolayısıyla dünyadaki 6 milyar insanı ne biçimde himaye ettiğini açıklamaktadır. Bu tesis edilen sistem, insanlığı idare etmek için üst düzey yöneticilerin taleplerini yerine getirmek ve planlarını ve programlarını uygulamak için böyle bir piramit sistemine dayanıyordu.

Piramitteki en düşük insanlık ile birlikte bu adımlar 13 seviyeyi oluşturmaktadır. 13 sayısı, Hristiyanların aksine Siyonizm'de şanslı bir sayıdır.

Bu dünya örgütü inançla Siyonizme ile ilişkilendirilmektedir. Siyonizmin esas prensipleri ise oluşturulan Tevrat ve Kabala'ya dayanmaktadır. Gizlilik ve itaat, bu kurulan sistemin en önemli niteliğidir. Bu nedenle, her biri sadece kendilerine söylenen emirlere itaat etmektedirler. Meydana gelen bu "Hücre Sistemi" ile yalnızca her birinin en üst kademesinde bulunanlar daha yüksek bir kuruluşla temas halinde olabilir. Tüm sistemi tüm sırlarıyla bilenler sadece en yüksek Kabalist hahamlardır.

Piramidin üstündeki üçgende göz, Masonik tanrının gözüdür. Bu sembol nihai hedefi temsil eder.

En üst seviye, tüm Kabalist sırlarını bilen bir baş haham ve diğer seviyelerde tavlansak en yüksek rütbeye ulaşan iki Kabalist hahamdan oluşur. Bu üst seviyenin

altında, üst düzey yürütme kurulu Sanhedrin seviyeleri de vardır. Üç Kabalist ve Sanhedrin, İsrail Devleti de dahil olmak üzere tüm Siyonist örgütlerin bağlı olduğu bir grup hahamdır.

Verdiğimiz bu ayrıntılı bilgiler sizin için kafa karıştırıcı olabilir. Ama, Gizli Dünya Devleti'nin başlangıç uğraklarını ve dünyaya egemen olma yöntemlerini anlayabilmemiz için, karşılaşacağımız karanlık ve sinsi gücü öğrenebilmemiz için bu yapılandırmaları bilmeliyiz.

Sanhedrin üyeleri, Kabala'da eğitim görmüş hahamlar arasından seçilir. Genel idareyi denetleyen "70 Kabalist Haham" İsrail'de bu gizli yönetim konseyi personeli içinde "Genel Gözetim Meclisi" olarak bir araya geliyor. Buradaki manevi meclis içerisinde, mevcut kadroda bir azalma meydana gelmesi durumunda bunların yerine yeni üye seçme yetkisi olan 4 haham vardır.

Siyonizm için tüm GDD yapısını yöneten Sanhedrin'de Kabalist haham altında görev yapan "Yeminli 70'ler Grubu" vardır. Bütün Siyonizm ve GDD seviyeleri onlara uymakla yükümlüdür. Örneğin ABD'deki Rockefeller, İngiltere'deki Rotschild ve İtalya'daki Agnelli ailesi gibi gruplar, Yeminli 70'ler Grubuna dahildir. Söz konusu bu grubun Avrupa ve Japonya'da da şubeleri bulunmaktadır. Bu yeminli grup dünyanın tüm ülkelerinde örgütlendi.

Bu Gizli Dünya Devleti'ni oluşturmak için 70'lerin Yeminli Grubu'na ait bir biçimde alt kuruluş vardır.

Tüm buradaki söz edilen örgütün ana gayesi, Siyonizm'in dünya çapında çıkarlarını korumaktır. Bu örgüt günümüzün Birleşmiş Milletleri'nin beyni durumundadır. Birleşmiş Milletler'in tüm kilit noktalarında üyeleri aracılığıyla uluslararası kararları istedikleri biçimde yönlendiriyorlar. Esasen Birleşmiş Milletler Ajansı, esaslı kuvvetlerce inşa edildi. B'nai B'rith, başka bir deyişle Ahidin'in Çocukları, Masonluk ve Bilderberg gibi büyük Siyonist örgütlerden biridir.

B'nai B'rith, 1938 yılında dört büyük Siyonist örgütün hedef ve amaçlarını oluşturan "Genel Yahudi Kongresi"ni yarattı. B'nai B'rith, "Aleph Zadik Aleph" isimli organizasyonu ile tüm dünyada 13-21 yaş grubundaki gençlere Siyonizm fikrini aşılama için çalışıyor.

Bilderberg Grubu, Mayıs 1954'te Osterbeek, Hollanda'daki Bilderberg Otel'de toplanan bir grup Yahudi tarafından kuruldu. Grubun ana kurucusu, İsveç

Masonluğunda Bilim Ustası kabul edilen Yahudi din görevlisi Jozef Retinger (1888-1960) idi. Bu yer altı örgütünün finansmanının büyük bir kısmı Amerika'daki Yahudi Rockefeller Vakfı tarafından karşılanmaktadır. Diğer finansçı meşhur Yahudi Bankacı Rotschild ailesidir. Bilderberg, çok uluslu bir hükümet biçiminde çalışmaktadır.

Bilderberg birçok kaynakta "Dünyanın Lordları" olarak tanımlanmaktadır. Bilderberg Grubu'nun tarihi ile ilgili pek çok kaynak bulmak mümkün değildir. Başvuru kaynaklarına, kuruluş yerine, tarih ve toplantılara dahil olan bir takım ünlü kişilerin isimleri haricinde bilgi bulmak imkansızdır. Kuruluşundan beri, Bilderberg oturumlarını bütünü basına ve halka gizlice yapıldı ve kimse burada konuşulanlar hakkında bilgi bulamadı. Buradaki toplantılarda hazır bulunanlar, burada söylenenleri hiçbir biçimde bildirmeyeceklerine ant içmektedirler. Ünlü bir Türk siyasetçinin ifade ettiği gibi; "Benden görevimden istifa etmemi isteseler bile burada kimseye söylenenleri söylemezdim." Bu söylenenler bile bu gizliliğin nasıl titiz ve katı bir şekilde yerine getirildiğini gün yüzüne çıkarmaktadır.

Bu organizasyon, siyaset, medya, gizli örgütler ve iş dünyasından ünlüleri toplamaktadır. Her yıl üç gün toplantı düzenlenmektedir.

Toplantılar gerçekleştirilirken gündemin ve konuşulanların gizli kalacağı belirtiliyor. Görüşmeler tamamlandığında sadece katılımcılara özel bir rapor ulaştırılır. Bu kuruluş hakkında en ayrıntılı bilgi İspanyolca İstihbarat Teşkilatı kıdemli yöneticisi Luis Gonzales Mata'nın kitabı. Dünya Gerçek Lordları kitabı 1975 yılında Paris bulunan Bernard Grassed Yayınevinde yayınlandı, ancak okuyucuya ulaşmasının önüne geçilerek piyasadan toplandı..

Bilderberg, Gizli Dünya Devletini kurmak için devrimleri örgütlemek, devletler oluşturmak veya yok etmek gibi önemli görevleri kucaklamıştır. Newa Nation dergisi ki o, İrlanda'nın Dublin şehrinde yayınlanır, Ocak 1964 sayısında Bilderberg Grubu için şu bilgileri vermektedir: "Bilderberg ajansı, B'nai B'rith mezhebi ve diğer gizli Siyonist ajanslarla Dünya'yı kurmak için yakın işbirliği yapıyor."

Bilderberg örgütünün dünya boyunca her büyük olay üzerinde tesiri bulunmaktadır. Amacı dünya ekonomisini ve siyasetini Siyonizm'in görüşleri doğrultusunda yönlendirmektir.

Bilderberg toplantılarında Siyonizmin en önemli gayesi olan Yahudi egemenliği içerisinde bütünleşen bir dünyanın ilk evresi olarak Avrupa Birliği'nin temelini meydana

getiren Roma Anlaşması'nın fikri kökleri atıldı.

Grup üye olarak en meşhur ve zengin şahsiyetleri seçer. Bilderberg her yıl gerçekleştirilen sistematik toplantılar ile NATO yetkililerinin dahi hazır bulunabildiği alınan kararları iletir ve uygulamaya koyar. Bu sisteme göre dünya emperyalizminin silahlı kuvveti NATO'dur.

Washington'da bulunan Dışışleri Bakanlığı resmi bir kuruluştur. Amerika'nın asıl "Dışışleri Bakanlığı" ise Gizli Dünya Devleti yöneticilerinin yönetiminde bulunan CFR'dir. Dış İlişkiler Konseyi olarak adlandırılan söz konusu örgüt, ABD'nin son 50 yılında dışışleri bakanları için eğitim ve çıkış merciini meydana getirmiştir.

Konsey, oldukça fazla meşhur siyasi lideri, entelektüel ve sanayiciyi toplayarak görüştirmektedir. Düzenli seminerler ve haftalık toplantıların yanı sıra grup, Yahudi dünyasının ünlü isimlerini davet ediyor ve bir araya getiriyor. Bu kurumun tüm finansal masrafları Wall Street bankacılarınca karşılanmaktadır. Bu tarafların yoğun desteği ile kuruluşundan başlayarak hemen sonra dış politikada aktif görev almaya başladı. 37 daimi üyeden 10'u Yahudi, geriye kalanları yüksek seviyeli Masonlardır.

II. Dünya Savaşı'nda yüz binleri bulan sayıda insanı öldüren atom bombası da bu Amerikan kökenli Siyonist Lobisine planlandı. Konsey, II. Dünya Savaşı boyunca yüz binlerce insanı öldüren atom bombasının kullanımında kilit bir rol oynadı. 1945 tarihinde bomba ile ilgili kararlar alan komite CFR ajanlarından oluşuyordu.

Amerika'daki önemli medya kuruluşları da bu konseyle ilişkilidir. Amerikan İstihbarat Teşkilatı (CIA) Siyonizmin kontrolü altındadır. İsrail ve MOSSAD ile yakın ilişkileri olan CIA, dünyada kaos ve devrim yaratarak Siyonist amaca riayet etmektedir. CIA'nın neredeyse tüm başkanları CFR ajansının üyeleridir.

Dünyadaki karşılıklı olarak bağımsız olduğu düşünülen geniş çaplı şirketler ve kuruluşlar da bu örgüte bağlı olarak işlem göstermektedir. 1970'li yıllarda Siyonist ve Mason sermaye şirketlerinin iş adamları, Amerika'nın dünya ekonomisinde egemenliğini kurmak için Business Round Table adlı formasyonda toplanarak erken bir zamanda Amerika'da siyasi güce sahip lider şirketler grubu haline geldi. Ülkedeki en büyük 200 şirketi topladı. Amerika'nın bütün işini temsil eden bu Masonik örgüt, ülkenin ekonomik ve politik politikalarında hatırı sayılır bir konumu ihtiva etmektedir.

Amerika'da yapılan seçimlerde, hiç kimse Siyonist lobinin taraftarlığını almadan seçim kazanamamaktadır. Bu durumdan haberdar olan seçim adayları da seçim

kampanyaları sırasında İsrail'in çıkarları için vaatle bulunmaktadırlar. Beyaz Saray'a seçilen Cumhurbaşkanı'na düşen, kendisini bu göreve getiren gruba karşı verdiği sözleri sağlamaktır.

Yuvarlak Masa'ya üye işadamlarının erken zamanda zenginleşmesinin en mühim nedenlerinden biri, ülkedeki en çok kazanç sağlayan ancak en az vergi ödeyen şirketleri yönetmeleridir. Dünyada faaliyet gösteren neredeyse bütün Siyonist petrol şirketleri de bu oluşumun üyeleridir. ABD Merkez Bankası rakamları da Siyonist yağmanın iç görüşünü anlamamız için yeterlidir. Aynı soygun yıllardır dünya ülkelerinde uygulanmaktadır.

Özel borç dışında ABD hükümetinin borcu 1980'de 980 milyar dolardı. Yalnızca sekiz yıl sonra, 1988'e kadar 5 trilyon dolardı. Bu 4 trilyon dolarlık borcu kimden aldı? Rockefeller ailesinin bankalarından biri, gizli dünya devlet idarecilerinden biridir. Amerikan Devleti'nin borçları bağlamında ödediği faiz 1989 yılında 500 milyar dolara ulaştı. Bu ilgi Gizli Dünya Devletinin cebine gider. Yalnızca ABD'nin değildir söz konusu olan, dünyanın neredeyse tüm ülkelerinin Merkez Bankaları bu yetkilerin idaresindedir. Bu vahşi soygun sistemi de ülkemizde ilgi ile uygulanmaktadır.

Küresel güçlerin uluslararası bankacıları, zaman içinde çeşitli Avrupa Merkez Bankalarını özel kurumlar olarak ele geçirdi. İnanılan aksine, İngiltere Bankası, Fransa Bankası ve Almanya Bankası, bu hükümetlerin özel mülkiyetinde bulunmamaktadır, aksine devlet tarafından emanet alınan kişisel tekellerdir.

Burada sözü edilen merkez bankalarının Dünya Bankası ve IMF'den borçları gerçekte Gizli Dünya Devleti'nin bankalarından borçlanmakta ve faizleri ile geri ödenmektedir. Bu sistemde borç içerisinde yüzdürülen ülkeler, GDD'ye her yıl milyarlarca dolar faiz ödüyor. ABD'nin bu küresel yağma faaliyetine bir yılda 500 milyar dolar faiz ödemesi gibi, diğer ülkelerin dış borçlarıyla birlikte ödenen tüm haraflar hesaba alındığında bu rakamın 1 trilyon dolara ulaştığı anlaşılmaktadır.

Bu sistem üçgen bir düzendir. Küresel baronlar dünya ülkelerini yalnızca borç alarak sömürmez ve kontrol etmez. Ayrıca başka soygun ve köleleştirme araçları geliştirdiler. Her şeyden önce, "yeşil kağıt" dediğimiz dolar önce gelir. ABD doları bir sömürü aracıdır.

Günümüzde ABD haricinde yaklaşık 1 trilyon dolara karşılık gelecek düzeyde yeşil kağıt vardır. Bu belgeler hazırlanmış ve bedeli olarak da mal satın alınmış, petrol

alınmıştır. Başka bir deyişle, dünyada 6 milyar insan sömürüldü.

Yine, uluslararası finansal kurumlar ve bankalar aracılığıyla GDD, tüm dünyada sarı kağıt dediğimiz tahvilleri satıyor. Bu tahvillerle yeşil dolarlar toplanır ve sarı kağıtla değiştirilir. Dünya piyasalarında yaklaşık 1 trilyon dolarlık tahvil dolaşüyor. Dolar dünya parasından yapıldığından, dünyanın tüm ülkeleri merkez bankalarının ve özel bankaların dolar rezervlerini tutarlar. Örneğin, Türkiye Merkez Bankası 80-90 milyar dolarlık rezerv bulundurduğunu açıklayacaktır. Bu rezerv dolarlar gerçekte buradaki merkez bankalarının himayelerinde de tutulmamaktadır.

Aslında, dünyanın gizli patronları istedikleri kadar dolar basabilecek ve ABD Merkez Bankası aracılığıyla istedikleri yere verebilecek kontrol ve mekanizmaya sahiptir. Bu nedenle Kabala'ya ait Siyonistler, sömürüye ve ekonomik tahakkümün bir aracı olan dolara "\$" işareti verdiler.

Bu sembolde yer alan iki çizgi (II) Siyonist sembollere göre "dünya hakimiyetini" göstermektedir. S harfi (S) ise Siyonist öğretiyeye göre "kuyruğunu ısırarak yılan"ı betimlemektedir. Siyonizm'e göre, yılan kuyruğunu ısırdığında zafer elde edilecektir.

Bir başka sömürü bankası ekonomik krizler yapmak ve borsanın fitilini ateşlemektir. Bu güçler ve maşaları, küresel veya bölgesel ekonomik krizler yaratarak tüm insanlığı büyük düzey ölçeklerde sömürüyor.

Dünya borsalarında planlanan spekülasyon ile bu güçler de her yıl yaklaşık 1 trilyon dolar borsa yapıyor. Uluslararası sanayi kuruluşları, petrol ve ticaret şirketleri dahil olmak üzere küresel yağmacılığın araçları arasındadır. Aynı silahlar dünyanın silah endüstrisine de sahip. Öyleyse Siyonistler neden silah endüstrisini kontrol etmeye çok önem veriyorlar? Çünkü Kabala Siyonistlerinin diğer ulusları bölmeleri için bir inançtır. Bu amaçla savaşları körükler ve ülkeleri yıkarlar. Bu sayede hem amaçlarına doğru ilerliyorlar hem de bütçelerini para ile şişirmeye devam etmektedirler.

Gizli Dünya Devleti idarecilerinin yıllık sömürüsünün tüm bu araçlar üzerinden kesin rakamlarla hesaplanması mümkün değildir.

İslam, tüm insanlığı eşit haklara sahip kılar, hakkı korur, sömürüyü yasaklar ve kimsenin kimseye kölelik yapmasını kabul etmez. Bu nedenle, Siyonizm tarihi boyunca daima doğru olan İslam'ı hedeflemiştir.

Mescid-i Aksa'nın aksine Süleyman'ın Tapınağı yeniden yapılacak ve tüm bu

hadiseler olduğunda Mesih yeryüzüne inecek ve Davut Yahudi Kralı biçiminde tahtına yerleşecektir. Bu kral dünya hakimiyetimizi kuracak ve İsrail oğullarının dünyadaki liderliğini sonsuza dek perçinleyecektir. Siyonizm'in inancı budur.

Nitekim buradaki amaçlar bağlamında, 20. yüzyılın başında, Theodor Herzl, İsrail'i kurmak için Filistin'den arazi satın almaya çalıştı. Sultan Abdülhamit Han, bu teklifi geri çevirdiğinde, Birinci Siyonist Kongresi 1897'de İsviçre'nin Basel kentinde toplandı ve burada 3 büyük karar verildi:

- Sultan Abdülhamit görevden alınacak.
- Osmanlı imha edilecek.
- 100 yıl içerisinde reformlarla da olsa İslam ortadan kaldırılacak.

Bu kararların uygulanması Siyonizm şaheserleri tarafından İtalya Genelkurmay Başkanı Emanuel Karaso'ya verildi. Emanuel Karaso evvelsinde bu planı hayata geçirmek için hazırlıkta bulundu ve sonra uygulamaya koydu. Bu bağlamda da İtalya'dan geldi ve Osmanlı topraklarında Selanik'e taşındı. Selanik'te dernek olarak "İttihat ve Terakki"yi oluşturmuştur. Mason orman evlerini faaliyete geçirdi. Dolayısıyla çevresindeki insan gücü artmaya başladı. Bu bölgede bulunan bazı askeri bürokratları etkiledi, onları kışkırttı ve Sultan'a muhalefet olarak İstanbul'a doğru yürüdü. Barışçıl bir sultan olarak bilinen Abdülhamit Han, kan dökülmesini istemedi çünkü onları yok edebilmesine rağmen şefkatli bir insandı. Bunların baskısıyla, 1878'de, otuz yıl sonra 1908'de kapattığı Meclis-i Mebusan'ı tekrar meydana getirdi.

Emanuel Karaso bu toplantıya Selanik Milletvekili olarak girdi.

1909'da Sultan Abdülhamit'i Selanik'e sürdüler. Bundan sonra Birlik ve İlerleme Komitesi partiye dönüştürüldü. Ve Mecliste sözü geçen bir gruba dönüştü. Bunlardan çoğu askeri bürokrat etkilendi. Bu şekilde de Emanuel Karaso, Basel Konferansı kararlarının ilk evresini gerçekleştirmiş oldu.

Libya ilk olarak İtalyanlara verildi. Sonra Balkan Savaşı çıkarıldı. Daha sonra, ihtiyaç olmadığı halde Osmanlı Birinci Dünya Savaşı'na girdirildi. Birinci Dünya Savaşı sırasında, 1914-1918 yılları arasında Galiçya'dan Yemen'e 30 farklı cephede 4 yıl boyunca savaşan Osmanlı İmparatorluğu, tüm cephelerde Çanakkale Destanı gibi önemli bir kahramanlık ortaya koysa da, tüm dünyaya karşı savaşarak bunalmıştı. Sevr'i imzalamak zorunda bırakıldı.

Sevr, aslında Büyük İsrail projesinin bir uzantısıdır. İngilizler bu yeri alıp İsrail'e vermek için Filistin'e geldi, çünkü "Arz-ı Mev'ud" da bu topraklara sahip olmayacaklardı. Siyonizm 5 yıl boyunca Büyük İsrail'i kurmak için Sevr'i uygulamak için çalıştı. Ancak 1919'da Sütçü İmam ve Rıdvan Hoca gibi ulusal kahramanlar Kahramanmaraş'ta ön plana çıktı. Ve tabiri caizse, insanlar Fransızları kazma kürekle ateşledi. Yunanlılar 15 Mayıs 1919 tarihinde İzmir'e gitti, ancak Balıkesirli Hasan Basri Çantay ve Vehbi Cikrikci gibi ulusal kahramanların liderliğinde çok önemli bir ulusal direnişle de yüz yüze geldiler. Bu büyük insanların meydana getirdiği Milis örgütleri ile bu haçlılar gayelerini elde edemediler.

Akabinde 23 Nisan 1920'de Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ardından Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kurulması ve istilacıların Anadolu'da sınır dışı edilmeleri sonrasında Sevr uygulanamadı. Siyonizm, ırkçı bir emperyalizmdir, 5 yıllık Birinci Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'na karşılık amacına ulaşamadığı zaman planlarını farklılaştırmıştır. Savaşmayı bırakarak, Haim Nahum Doktrini yoluyla Anadolu'da yumuşak bir ısırik yaparak Büyük İsrail'i oluşturma emellerine geri döndü.

“Siyonizm bir timsah gibidir. Bu timsahın üst çenesi Amerika, alt çenesi Avrupa Birliği'dir. Beyni Siyonizm ve vücudu işbirlikçilerdir”.

Almanya ve Fransa'da çok sayıda Katolik Hristiyan vardır. İkinci Dünya Savaşı'nda, bu iki Katolik toplumu birbirlerini ezdi, kesti, doğradı. Savaştan sonra Papa bu ülkelerin yöneticilerini aradı ve "Bakın, çocuklarım burada!" dedi. "Bakın, bin yıldır birbirinizle savaşıyorsunuz. Katolikler olarak, birbirlerini kesip öldürmeyi ortadan kaldırın. Çözüm nasıl olacak? Amerika'nın nasıl ayrı devletler olduğunu, birbirleriyle savaştığını, bir araya geldiklerini, tek devlet olduklarını görün artık birbirinizle kavga etmeyeceksiniz. Tek bir devlet olacaksınız ve artık birbirinizle kavga etmeyeceksiniz” dedi. Avrupa Birliği'nin kararı da ilk kez 1954'te Roma'nın Katolik müzakerelerinde Papa'nın tavsiyesi ile alındı.

Dolayısıyla, Avrupa Birliği'nin temeli Hristiyan uygarlığına dayanmaktadır. Medeniyetimiz, insanlığa mutluluk getiren ve yüzyıllar boyunca hak sahibi olan İslam'ın yüce ilkelerine dayanmaktadır. Tarih boyunca insanlığa mutluluk getiren ve Hristiyan medeniyetini benimsemeye çalışan en büyük bilinçsizliktir ve asla medeniyetimizi terk etmek hiçbir şekilde onaylanamaz. Bu biçimde ciddi bir hata, medeniyetimizin ne olduğunu idrak edememe ile açıklanabilir.

Biz bin yıldır insanlığa ışık tutan bir milletiz. İnsanlık ve ahlaki çöküş açısından bir felakete yol açan Batı'nın arabasına atlamak bizim işimiz değil. Bize yardım eden Müslüman ülkelerle adil ve dürüst bir birlik kurmak Batı ve Doğu'ya örnek olmaktır. Bu milletimizin görevidir.

Bu ulus cephelerde bugünkü nüfus kadar şehit düştü. Neden Çanakkale Savaşı'nı yaptık? Çanakkale Savaşı'nı kaybetmiş olsaydık, İngilizler gelip tüm ülkeyi işgal ederdi, sonra istediği yeri satın alıp bizi garson ve çırak olarak kullanırdı. Şimdi aynısını Avrupa Birliği'nde yapıyor. Şimdi, Roma Antlaşması ile gelip Haçlı Seferleri ile başaramadıklarını uygulamak istiyorlar. Hadise çok önemlidir.

Diyelim ki bir an Avrupa Birliği'ne girdiniz. Ne olacak? Bütün para Yahudilerin elinde. Buraya gelirse, en stratejik ve üretken kurumları satın alır. Bugün sahip olduğunuz fabrika yarın Yahudi, Ermeni ve Yunanlı olacak. Kendi fabrikanızda muhasebeci olacaksınız. Bugün turist otel sahibi yarın onların garsonu olacak. Neden? Çünkü Ortak Pazar sistemi, zengini zengin, fakiri fakir yapan bir sistemdir.

Düzen zaten bir sömürü sistemidir. Herhangi bir fabrika kuramaz veya endüstriyel tesis açamazsınız. Yarım yüzyıl Avrupa Birliği bir rüya ile boşuna geçti. Hiçbir endüstri kurulmadı. Başladığımız ağır sanayi fabrikalarına tek bir taş koymadılar. Şimdi süpermarketlere gidin. Başkent Ankara'daki pazarda Yunan mısırından yapılan cipsler satılıyor. Tüm raflar Amerika, Fransa ve İtalya'dan ithal edilen knick-knacks ile doldurulur. Ortak oldukları için biz pazarız.

Bir an için tam tersi düşünölsün. Müslüman ölkelerle birlikte bir araya gelerek Ortak Pazar meydana getirdik. Peki ne olacak? İslam coğrafyası, 1,5 milyar bu şekilde katılımcıdan oluşur. Müslüman ölkelerin çoğu da Avrupa gibi zengin değildir. Her türlü ihtiyaç için açtır. Bugüne kadar sömüröldüğünden, her zaman geride kaldı. Bu ölkelerdeki teknolojik açıdan en gelişmiş ölkeler Türkiye'dir.

Suudi Arabistan'ın bir kerede ABD'ye ulaştırdığı uçak siparişı miktarı 5 milyar dolardır. Amerika'da günümüzde uçak endüstrisinde 700 bin kişi çalışıyor. Bu 700 bin insanın 300 bini Amerikan Ordusu, 400 bini ise yabancı ölkelerden, dolayısıyla Müslüman ölkelerden verilen uçak siparişlerinde çalışıyor.

Türkiye'nin ilgisi, Avrupa'nın kapısını beklemek değil, Müslüman ölkelerle ortaklaşa bir birlik ve ortak pazar kurmaktır. Bin yıllık tarihimizde olduğu gibi, onların gelişimine yardımcı olacak ve kendimizi güçlendireceğiz. Bu gecikme yüzyıllarca

meydan okumayı beraberinde getirdi, Türkiye'deki İslam dünyasının önderliğinde büyük bir gelişme girişiminin nedeni olabilir.

3.6. Derin Yahudi Devleti Üzerine Değerlendirmeler: Rothschild Hanedanı

Bu bölüm, George Armstrong, Rothschild Para İmparatorluğu-Derin Yahudi Devleti, Çev. Mert Akcanbaş, Destek Yayınevi, İstanbul, 2011'den özetlenerek yazılmıştır.

Kral Amschel Rothschild Hanedan idaresini, finansal bilgisi ve başarısı ölümünden sonra kuşku götürmez olan oğlu Nathan'a devretti. Babasının ölümünden önce Nathan, Londra'da N. M. Rothschild & Sons adında özel bir yatırım bankası kurmuştu ve bu da ailenin varlıklarını büyük ölçüde artırdı. Görünüşe göre, Nathan'ın kardeşi ve ailenin Frankfurt faaliyetlerini yürüten Nathan Amschel Jr, sağ hanedanının yönetimini, kardeşinin büyük yeteneğine saygı göstererek Nathan'a bıraktı. Bu nedenle, dört kardeşin ortak kararı ile Nathan babasının tahtına oturdu.

Nathan Rothschild II - 1812-1836

Nathan Moses, Montefiore'un kayınbiraderiyle evlenen ve Amsterdam ilişkisi ile Londra finans piyasasını elinde tutan Sefarad Yahudileri ile ilgiliydi.

John Reeves "Rothschilds" adlı eserinde, "Nathan'ın başarısının en önemli kaynağı operasyonlarını daima gizli tutmak ve ona içtenlikle inananları yanıltmaktır!" diyor. Ayrıca bu gizliliğin Rothschild imparatorluğu kurulana kadar devam ettiği söylenebilir.

Lionel Rothschild, Nathan'ın en büyük oğludur, N. M. Rothschild & Sons'un yönetimine geçti.

Başkan Cleveland idaresinde görünmeyen Rothschild ailesi bağlamında Morgan & Company Amerikan iç borçlanma senetlerini topladı. Fransız hükümeti tarafından Almanya'ya ödenen savaş tazminatı boyunca, 1873'te gümüş eşdeğerleri banknotlardan çıkarıldı. Bu olaya dünya finans çevrelerinde "73 Suç" deniyor.

Nathan'ın Avam Kamarası'ndan Lordlar Kamarası İngiltere Başbakanı WM'ye yükselişi E. Gladstone ve Lord Grenville aracılığı ile oldu. Kraliçe Victoria, "Yahudilerin Lordlar Evi'ne girişinden kaynaklanan zararlar" konusunda buna katılmıyordu. Kraliçe'nin içgüdüsel bir şekilde onaylamadığı bu karar, aleyhinde faaliyete konuldu. Nathan'ın sivrilmesi, Yahudi olmayan İngiliz aristokrasisinin

Yahudilerin plütokrasisi tarafından dışlanmasına neden oldu.

Teodor Herzl'in Basel'deki Siyonist Eski Konsey toplantısında kabul edilen bir veya daha fazla protokolü yazdığına inanılıyor. Her kim ne söylesse söylesin, protokollerin Rothschild ailesinin zenginliğinin ardındaki ahlak ve politik felsefeyi ifade ettiği su götürmez bir gerçektir. Mayer Amschel Rothschild, Yahudiler dışındakilere hiç haz etmeyen ve bu nefreti dine dayandıran bir kişidir. Bu nefret nesillerdir bu ailede. Bu dini nefret, aile felsefesinin temeli olan "Yahudi Protokolü ve Komünist Manifesto"dan, nesiller boyunca Yahudi olmayanlara uygulanan "göz için göz, diş için diş" ilkesinden türemiştir.

Nathan Mayer Rothschild, 1915'te ölümüne takiben yerine Londra'da bulunan bankada büyük oğlu Lionel Walter geçti. Lionel Walter, Yahudi Ajansı Kurulu üyesidir. 1937'de ölen Lionel Walter yerine en büyük oğlu III. Lord Nathan Mayer Victor bankayı devraldı. Bu kişi günümüzde de Bank of England Gold bölümünün idaresini yürütmektedir. İkinci ve üçüncü Lord Rothschildlerin geçmişi oldukça parlaktır ve hala kaydedilmemiştir. Bu bağlamda, her zinde insanın Rothschild Yahudi Ajansı Kurulu üyesi olduğunu tasarlamak olağan kabul edilmelidir. Bu ajans, Rothschild ailesinin zenginliğinin siyasi kuvvetini meydana getirmektedir.

Baron James Rothschild Dönemi - 1836-1868

Nathan'ın 1836'daki ölümünden sonra, hanedanı kontrol eden Londra ajansının lideri Lionel'in en büyük oğlu Lionel, Paris'in baş şefi Amschel'in beşinci oğlu James ile değiştirildi.

1836 yılı Temmuz ayında Amschel (Anselm) Salomon ve Karl Rothschild Frankfurt'ta buluşarak Nathan'ı denedi. Ailenin en tembel üyesi olan Nathan, İngiliz olmayı İngilizleri daha kolay aldatmanın bir yolu olarak görüyor ve dini değiştirmeyi amaçlıyor. Bütün Yahudi tarihi uzmanları, Lionel'e düğünü sebebiyle Paris'te büyük bir aile yemeği düzenlendiğini ve bu yemekten sonra Nathan'ın zehirlendiğine dair işaretler görülmüş ancak doktorlarca teşhis konulamayan ve korkunç spazmlara neden olan bir rahatsızlıktan birkaç saat sonra öldü. Nasıl öldüğü önemli değil, Nathan hanedanı şimdi amcası James ve oğulları tarafından kullanılabilir.

Baron Alphonse D. Rothschild Dönemi - 1868 -

Cecil Roth'un çalışması, 1939 yılına kadar Rothschild ailesinin Londra ayağının tarihini taşır, ancak ailenin Paris ayağının konusundan bahsetmez. Paris hanedanlığı

hakkında bildiklerimiz çok sınırlıdır.

Jeroboam Rothschild

(Aka Georges Mandel) Dönemi

Georges Mandel (Jeroboam Rothschild) hanedanı 1940'lı yıllarda günceldir ve medyadaki haberler dışında onlar hakkında çıkarım yapılamaz. Bu kralın Kral Alphonse'yi izlemediği veya Alphonse'dan sonra başka bir kral olup olmadığı kestirilmemektedir. Bununla birlikte, 1940 yılında, ailenin Paris şubesinden Georges Mandel'in hanedan ve aile serveti yürüttüğüne dair kuşku bulunmamaktadır.

Bu kişinin 1918'de imzalanan Versay Barış Anlaşması sırasında liderlik yaptığı biliniyor. 27 Mayıs 1940 tarihli Yahudi bir kurum olan Time Magazine'de kukla Fransa Başkanı Paul Reynaud ile Georges Mandel'in bir fotoğrafı var. Bu kişinin, resminden bile, iç evlilik nedeniyle bozulmuş genleri ile "Çirkin Betty"nin torunu olduğu açıktır. Versailles Anlaşması, Brüksel Finans Konferansı, 1920, 1930 ve 1937'nin ekonomik bunalımlarında bu kişi büyük bir paya sahiptir.

Gerçek adı Jeroboam Rothschild olan bu Yahudi kralın adını hangi sebeple Georges Mandel olarak değiştirdiği açık olmasa da, muhtemelen diğer Yahudilerin yakınındakileri aldatmak için yaptığı anlaşılmaktadır.

"Gizli El" kitabının yazarı, Paris'ten Edward Rothschild'in 1925 yılında Rothschild ailesinin servetinin başı olduğunu söylüyor. Jeroboam Rothschild'in Fransız Hükümeti'nin önemli bir üyesi olduğu düşünüldüğünde Edward'ın ailede olması mümkün değildi. 1925 öncesi ve sonrası ve Versailles Anlaşması sırasında Clemenceau'ya tavsiyelerde bulundu. Yahudi ırkının en büyük aile liderinin resmi konumunda olması en büyük onurdur.

Rothschild Ailesinin Zenginliği

Ailenin Berlin, Viyana ve Napoli bacaklarını bilmiyoruz, ancak bu grupların yer aldıkları ülkelerin para piyasalarını da tuttuğu kesindir.

Nathan'ın Londra merkezindeki genel merkezinde % 500 servet artışının devam ettiği varsayılarak, ailenin 1840'taki Londra ayağı 100 milyon dolardan fazla olacaktı. Tabii ki, yıllık % 500 zenginlik artışı sürdürülebilir bir başarı değil. Ancak yıllık % 10'luk bir artışla bile, ailenin Londra servetini 1840'ta 20 milyon doların üzerine çıkarıyordu.

Faiz geliri Rothschild ailesinin gelirinin çok küçük bir parçasıdır. Bu ailenin ana

geliri, savaşlardan önce ve sonra yaptıkları spekülasyonlardan ve ekonomik bunalımlardan geliyor. Bu aile, geçen yüzyıl boyunca dünyadaki tüm büyük borsaların en önemli oyuncularından biri olmuştur. Aile, sahip olduğu korkunç servet sayesinde fiyatları her dövizde taşıyacak kadar güçlü. Rothschild ailesinin zenginliği, 1940 yılında dünyada ekonomik depresyonu veya pazarlarda büyük konjonktür oluşturacak potansiyele sahiptir. Bu güçle aile borsaları düşürür, hisseleri düşük fiyatlarla toplar ve bunun evresinde de bunları inanılmaz fiyatlarla satar. Bu ahlaksız uygulamalar ile Yahudi ırkı dünya zenginliğinin büyük kısmını ele geçirdi.

Amerikalıların özgürlük kahramanı biçiminde bilinen Hamyn Solomon gerçekte Rothschild ailesinin ajansıdır. Rothschild ailesi, Amerikan Bağımsızlık Mücadelesi ve İç Savaş'ın arkasındaki görünmeyen finansörüdür.

Rusya Büyükgeneral Kont Cherep-Spiridovich'in ortaya attığı iddiaya göre, Rothschild aile serveti 1925'te 300 milyon dolardı ve bunun 100 milyon doları I. Dünya Savaşı finansmanından elde edildi. I. Dünya Savaş'ından sonra birçok kişi küçük savaş, iki büyük ekonomik bunalım, 1929-1930 felaketi ve 1937 Roosevelt yenilgisi borsaları kırdı. Tüm bunlar ele alındığında, Rothschild aile servetinin 1940'ta 500.000.000.000 dolar civarında olduğu, yani ABD Gayri Safi Milli Hasılasının iki katı olduğu varsayılmaktadır.

şu anda tüm Rothschild aile üyelerinin varlıklarını tanımlamak mümkün değildir. Çünkü bu insanlardan birinin mal varlığı açıklanmaz. Bu aile sırrı, sadece büyükanne ve büyükbabasının iradesine göre değil, aynı zamanda Yahudi Protokollerinde ifade edilen hedeflerine varmak bağlamında uygulanır. Olasılıklar dahilinde, Yahudilerin Almanya, Avusturya, Polonya ve Çekoslovakya'daki bütün varlıkların beşte dördü vardır. İngiltere, Fransa ve İtalya'da bu oran yüzde elliden fazladır. Yahudilerin bu ülkelerde büyük bankaları, demiryolları, medya, silah ve çelik fabrikaları vardır. Amerikan varlıklarının yarısı Yahudilere aittir. Birkaç istisna dışında, Yahudiler New York'taki tüm büyük bankalara sahiptir; New York Federal Bankası'nı kontrol ediyorlar, neredeyse tüm sigorta şirketleri ve demiryolları Yahudilerindir. Demir ve çelik endüstrisinin % 70'i ve silah endüstrisi, medya kuruluşları, haber ve reklam ajansları, radyolar ve film endüstrisinin % 80'i Yahudilere aittir. Amerika'daki tüm tekeller Yahudilerindir.

J. P. Morgan oldukça zengin bir kişi olarak bilinmektedir; Thos. W. Lamont hiç

zengin olmadı ve Chas. Kimse W. Steele'yi tanımıyor. Ancak bu adamlar, şirketteki payları ele alındığında J.P. Morgan'dan en az üç kat daha zengindir. Lamont ve Steele'nin şirketteki hisselerin asıl sahibi olmadığı kesindir. Muhtemelen bu kişiler Rothschild başkentinin cephesinin rolünü yerine getiriyorlar.

J.P. Morgan & Company bir Rothschild şirkettir. Olasılık dahilinde bu yüzden Morgan & Company ve Kuhn, Loeb & Company adlı şirketler asla rakip olmamış ve hatta birbirlerini desteklememişlerdir. Geçici Ulusal Ekonomik Komite'nin Kuhn, Loeb & Company adlı şirketin soruşturmasına katılmaması ilginçtir. Bu şirket Senato Araştırma Komitesi tarafından daha önce değerlendirilmemiştir. Kuhn, Loeb & Company'nin soruşturmanın dışında bırakılması bir tesadüf mü? Bu firma her türlü kirli işe karışmakla suçlanan ve gizli operasyonları finanse ettiği söylenen bir kurumdur. Amerikan halkı, bu firmanın Lenin ve Troçki gibi insanlara mali desteği gibi gerçekleri öğrenme hakkına sahiptir.

Kuhn, Loeb & Co'nun, tüm varlığı ile Rothschild ailesinin olduğu bilinmektedir. Bu firmayı içeren bir soruşturma bu sermaye şeklini açığa çıkaracaktır. Bu tür bir soruşturmanın, bu firmanın varlıklarının nakit ve vergisiz devlet tahvillerinden oluştuğunu da meydana getireceği ortadadır. Rothschild ailesi J.P. Morgan & Company'nin sadece % 70'ine sahiptir ve kaynaklarını resmi komiteye açmayı kabul etmiştir.

Tabii ki, Rothschild ailesinin dışında birçok zengin Yahudi aile var, ancak dünyadaki çoğu Yahudi serveti Rothschild ailesine aittir.

Rothschildlerin Korkunç Gücü

Yahudiler iktidarı ele geçirirken, Avrupa'daki hükümetlerin onları kontrol etme baskısından kurtuldular. Hesse William'ın servetini kendisine emanet ettiği dönemde Mayer Amschel Rothschild ve Yahudiler, Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde vatandaşlık statüsüne ulaşmamış olsalar da vergi mükellefiydi. Norman saltanatı esnasında, İngiltere'deki Yahudileri "kralın gayri resmi vergi tahsildarları" olarak adlandırdılar. Yahudiler bu ülke vatandaşlarının suyunu aldıkları ilgiyle çıkardı ve krallar Yahudilerin suyunu sıktı.

Rothschild ailesinin gücü başlangıçta İngiliz İmparatorluğu'nda ve daha sonra diğer ülkelerde "Altın Standartı" yaratılmasına yol açtı. Aile, İngiltere Merkez Bankası'nın (İngiliz Merkez Bankası) çoğunluğuna sahiptir ve bu bankanın başkanı altın

ailesinden gelmektedir. Aile kesinlikle diğer ülkelerin merkez bankalarının çoğunluğuna sahiptir.

İngiliz ailesinin kurallarına uygun olarak, başından beri mahremiyete son derece önem veren Merkez Bankası hissedarlarının isimlerini açıklamayı da reddediyor. İngiliz Parlamentosu'nun direktiflerine karşın, bu bankanın sermaye yapısı hala açıklanmamıştır. Avrupa'daki diğer merkez bankalarının sermaye yapılarının da gizli tutulduğu bilinmektedir.

Rothschild ailesi, Morgan & Co, Kuhn, Loeb & Co aslında New York'taki özel bankaların, ulusal bankaların ve fonların başkentini inceleyerek New York Federal Rezerv Bankası'nı kontrol ediyor. Federal sistemin bu kolu, geri kalan bütün şubelerden (11 diğer Federal Rezerv Bankası) 11.744.034.000 \$ kaynağa sahipken, yalnızca 10.035.211.000 \$'a sahiptir. New York Federal Reserve Bank'ın sahip olduğu altın sertifikalar 8.934.442.000 \$, diğer 11 bankanın altın sertifikaları ise 10.094.036.000 \$ 'dır.

Rothschild ailesi, bağ içinde bulundukları Sassoon ailesi ile Çin ve Hindistan'daki bankacılık sistemini de denetliyor. Sassoon ailesi aynı zamanda yüksek kârlı yasadışı afyon ticaretinde de liderdir.

1830'larda bazı zengin Katolikler Rothschild'lere rakip olacak bir banka kurdular, ancak bu kurum Rothschildler tarafından iflas ettirildi. Yahudi ansiklopedisi, "Rothschild ailesi, Katolik bankasının batması üzerine Fransız devletinin borçlanması rakipsiz kaldı, ancak bu iflas Fransa'daki anti-Semitizmi körükledi!" diyor. Ansiklopedi aşağıdaki gibi devam eder:

Bu doğruysa, Rothschild ailesinin inanılmaz miktarda parası vardı.

Ancak bu iddia doğru olamaz, çünkü Rothschild ailesi ticari bankacılık değil yatırım bankacılığı kullanmaktadır. Muhtemelen Vatikan hazinesi İngiltere Bankası'nda veya başka bir ön Rothschild kurumunda duruyor ve oradan yönetiliyor.

Yukarıda belirtilen açıklamadan, Rothschild ailesinin neden olduğu ekonomik krizin anti-Semitizmi körüklediği anlaşılabılır. 1839-1840 yıllarında yaşamış ve "Kıtlık Dönemi" olarak adlandırılan bu dönem, Amerikalı tarihçilerin Başkan Andrew Jackson'ın ABD'nin ikinci Bankasını kurmasını engellemelerini yanlış bir şekilde atfediyor.

1893'te Amerika'da ve dünyada meydana gelen ekonomik panik, Rothschild ile

başka bir Yahudi şirketi Baring Brothers arasındaki rekabetin sonucuydu.

Yahudiler her zaman ekonomik krizleri görürler, çünkü onları yaratırlar. Bu insanlar ekonomik krizleri engellemezler, ancak krizden önce yüksek fiyatlarla satarlar ve borsalar dibe vurduktan sonra toplarlar. Bu gibi durumlarda, servetleri pahasına hisse toplayan Yahudiler servetlerine zenginlik katar.

Birçok kez ortaya çıkardıkları bu panikler yoluyla Yahudiler dünya servetinin çoğunu az bir zamanda ele geçirdiler. Yahudiler haberleri olduğu için borsada paniğe kapılmıyorlar. Az önce belirttiğim gibi, panik anları onlar için kazanç dönemleridir.

1907'de Rothschild'in kontrolü altındaki bankalar vadesi geçmiş mevduatlarını ticari bankalarına ve muhabir bankalarına ödemeyi reddetti ve bu da büyük bir bankacılık krizine neden oldu. Mevduatlarını Rothschild bankalarından kurtaramayan ticari bankalar müşterilerine ödeyemedi ve tüm ekonomi kilitlendi. Bu etkinlik, tüm bankaların para ve kredi piyasalarını kontrol etmek için bir sistem toplamasına ve kurmasına olanak sağladı. Bu işin en kötü yanı, para ve kredi piyasalarını düzenleyen sistemin Rothschildler tarafından kurulmuş olmasıdır. Bu sistem gelecekte panik yaratacak şekilde oluşturuldu ve sadece Rothschild bankaları tarafından düzeltilebilirdi. 1920, 1930 ve içinde deneyimlediğimiz 1937 Roosevelt Ekonomik Bunalımı bu sistemden kaynaklanıyor. Amerika bu krizleri o kadar sık yaşamaya başladı ki, bu felaketler bizim için “doğal bir şey” olarak kabul edilmeye başlandı. Bazı iktisatçılar bu krizleri tahmin etmekle meşgul oldular.

Ekonomik krizler genellikle on yılda bir gerçekleşse de, F. D. Roosevelt, 1933'te Komünist yaklaşımla başlattığı "Yeni İş" projesini bitirmek için sabırsızdı ve krizi erken tetikledi. Bütün bu ekonomik krizler dünyadaki Yahudi yönetimini çalmak, soymak ve kurmak için yaratılmıştır.

Ekonomik krizler kötü olsa da savaşlar kadar kötü değiller. Rothschild'in başkenti, daha sonra kitapta açıklayacağım gibi I. Dünya Savaşı ve II. Dünya Savaşı'ndan sorumludur. Bu aile aslında son 150 yılda meydana gelen birçok savaştan sorumludur.

Aile tüm mücadele eden partileri finanse eder ve kiraladığı kimse bulunmamaktadır. Rodthschild ailesi için savaşlar, Yahudi dışındakileri yıpratın ve moralleri nedeniyle Yahudi yönetimini kurmalarına yardımcı olan olaylardır. Savaşlar, hedeflerine ulaşmalarının en kısa yoludur. Bu hırsızlar için faiz tahakkuku beklemek

çok uzun sürüyor. Ekonomik krizleri olan insanları soymak da çok yavaş. Ancak, insanın çektiği acı ve drama ile savaşlar çok karlı ve hızlıdır. Bu Yahudi başkenti dünyayı yönettiği sürece savaşlar bitmeyecek.

1. Dünya Savaşı

Gururlarını ve ahmaklıklarını ortaya atarak Hristiyanları savaşa götürmeliyiz. Hristiyanlar birbirlerini kesip bize yer açacaklar. ” (Cenaze töreninden Şef Reichhorn).

Kayser Wilhelm çok gösterişli bir insandı, halkla ilişkiler için çok önemliydi. Kayser kendini otokrat bulsa da, sadece İngiliz kralı VI. George gibi bir kuklaydı.

Yahudiler Kayser'i Alman hükümetini yönetirken hayal etmeye teşvik ettiler. Alman hükümetini gerçekten yöneten tüm bakanlar Yahudi idi. Bethmann Holweg Şansölyesi ve Hükümet Sözcüsü Rothschildlerin soyundan Walter Rathneau, Gizli Servis'in başı iken Felix Warburg Gizli Servis'in başıydı. Buna ek olarak, o zaman Alman Hükümeti'nde beş Yahudi bakan daha vardı. 1914'te Yahudiler Disraeli'nin Avrupa başkentlerindeki "Sidonia" (Rothschild)'nde 1844'te Avrupa başkentlerini gezerken gördüklerinden çok daha güçlüydüler.

Şans eseri olan bu değil ve hepsi uzun bir süre için planlanıyor. Yahudiler arasında yüzyıllarca üstün ırk hayalleri, baskı, tuzaklar ve nefretin bir sonucu olarak buraya getirildi. Savaş çarşafı, bütün Avrupa ülkelerinin I. Dünya Savaşı bataklığına düşeceğini olasılık dahilinde görüyorlardı, hatta Amerika'yı savaşa sokacaklarını bile tahmin ediyorlardı.

Savaş görevlileri için savaşı kimin kazandığı önemli değil. Sadece barış anlaşmaları hazırlayacaklarını ve savaş ganimetleri içeceklerini biliyorlar.

Almanya, Rusya'yı I. Dünya Savaşı'nda Müttefiklerden uzaklaştırmayı planlamıştı ve Yahudiler sayesinde başarılı oldu. Alman Yahudi yönetimi, Lenin'e ve Moskova'ya gidecek çetesine tren ve lojistik sağladı. Yahudi bankacılar devrimi finanse ettiler. Devrimin finansörleri arasında Federal Reserve bankalarının başında bulunan Paul Warburg ve bir Rothschild firması olan Kuhn, Loeb & Co vardı.

Bu kişi ve söz konusu kurum şu anda yaptıklarını inkar ediyor, ancak tipik Yahudi stratejisi göz önüne alındığında, “iddiaları reddetmek ve diğer tarafa meydan okumaktır”. Rahip Coughlin bu kişi ve kurumla ilgili iddialarını bir radyo programında yaptı ve daha sonra Kuhn, Loeb & Co tarafından mahkemeye çıkarıldı. Tüm bu iddialar "Rahip Coughlin Eleştirisine Yanıtlar" kitabında açıkça kanıtlanmıştır. Bu kitapta

Yahudilerin sadece Rusya'daki Çar'ı devirmekle kalmayıp, Çar'ı ve ailesini de öldürdükleri de kanıtlanmıştır.

Paul Warburg, Jacob Schiff ve Kuhn ve Loeb & Company'nin diğer yöneticileri Amerikan vatandaşıdır ve ihanet davalarında engel yoktur. Aslında, bu insanlar ihanet için yargılanmalı, ancak Yahudilerin Amerikan hükümetindeki gücü sayesinde suçlarından dolayı cezalandırılmamışlardı. Aksine, Başkan Wilson'un ısrarı üzerine Yahudilere Filistin toprakları da verildi.

Birinci Dünya Savaşı boyunca yaşadığımız ihaneti öğrenene kadar 22 yıl geçti. Kuzey Dakota senatörü Gerald P. Nye ile Balfour-Lansing yazışmasını öğrendik. Bu yazışmalarda, Başkan Wilson'un Müttefik Lusitania gemisi çökmeden önce savaşa gireceğine söz verdi. Ancak savaşa neden girdiğimizi anlayamadık. Başkan Wilson savaştan kaçınma fikrini neden değiştirdi? Senatör Nye, Başkan Wilson'un ülkesini savaştan uzak tutmaya söz vererek fikrini neden değiştirdiğini öğrendi. Buraya kadar geçen sürede tarafsız bir ülke olarak Amerikan halkının Lusitania gemimizin batmasıyla savaşa gittiğini düşündük. Ancak Balfour-Lansing yazışmalarında durum farklıydı.

Başkan Wilson'un 1916'da ikinci kez seçilmeden önce ülkesini savaştan uzak tuttuğu doğrudur. Aksi takdirde, ikinci kez seçim yapmak imkansızdır. Fakat neden seçildikten sonra Başkan fikrini değiştirdi ve Müttefiklere yardım etmek için İngiliz Hükümeti ile neden anlaştı?

Bu sorunun cevabı: Yahudiler ve Filistin. İster inanın ister inanmayın, Başkan Wilson 50.000 gencin ölmesine, 200.000 gencin sakat ve yaralanmasına neden oldu ve hatta 50.000.000 dolarlık Amerikan halkının servetini Filistin denilen çorak topraklarda harcadı. Filistin, dönümlük bir fiyata satın alınırsa bir milyar dolar değerinde olmayacak bir toprak parçasıydı. Daha da kötüsü, Başkan Wilson bunları bizimle arkadan savaşan Arap dostlarımıza vurarak yaptı.

Amerika'daki büyük Yahudi nüfusunu nasıl satın aldılar? Filistin'de bağımsız bir devlet vaat ederek satın aldılar. Bu büyük Yahudi nüfusu sayesinde Yahudi medyasını ve başkanı Wilson'ı etkilediler. Bunlar benim sözlerim veya iddialarım değil ve bu sözler İngiliz çıkarları için önde gelen bir İngiliz uzmanının propagandasından alınmıştır.

Tanrı'nın bu Yahudi savaşçıları torpidoları Amerikan Donanmasına atacak ve Japonları sinema, radyo ve gazeteleriyle suçlayacaklar. Bundan sonra da netice tıpkı olacak ve mücadele edip sonra araştıracağız.

Muhtemelen yirmi yıl sonra gerçeği öğreneceğiz.

İngilizler Protestan Amerikalılara klasik demokrat yönteme uzanacaklarını ve demokrasiye ve demokratik hükümetlere beraat ettiklerini beyan edeceklerini bildirdiler.

British Council, bir Kral ve Yahudiler, babadan oğula geçen Lordlar Evi ve silahlı kuvvetlerden oluşan Kraliyet Konseyi tarafından yönetilir. Fransız İmparatorluğu dünyanın üçüncü büyük gücüdür ve öncelikle Rothschild hükümetleri tarafından yönetilmektedir. Yahudiler, İngiliz Avam Kamarası ve Lordlar Hanesi'ni satın aldıkları unvanlar ve soylularla evlilikler aracılığıyla kontrol ediyorlar. Kral tarafından daha önce cesur savaşçılara ve toprak sahiplerine dağıtılan unvanlar artık kraliyet ailesi için gelir elde etmek için satılıyor. Alıcılar genellikle zengin Yahudilerdir. İngiliz hükümeti Churchill, Eden, Cooper ve Hitler karşıtı düşmanlar gibi Yahudi taraftarlarından oluşur.

Amerika demokrasi tarafından yönetilmez, asla yönetilmez. Amerika'nın güç ayrımı anayasa tarafından belirlenen bir cumhuriyettir. Yazar, Dünya Savaşı'nda Almanların ve İngilizlerin propagandasının bu sefer geçersiz olacağını söylemesine rağmen, bu propaganda şu anda Yahudiler tarafından denetim altında tutulan medya ve film endüstrisi tarafından yapılmaktadır. Bütün radyo, sinema ve gazeteler kapatılsa bile, bu propaganda ABD'de sona ermelidir.

Senatör Nye'nin yazmış olduğu kitap da İngiliz Hükümeti'nin yarı resmi bir yayınına benzetilmektedir. Kitabın yayınlanması durduruldu ve kopyalar, Yahudi İngiliz Savaş Bakanı Hore-Belisha'nın veya diğer Yahudi liderlerin emriyle imha edildi. Nitekim bu Yahudiler, yukarıda bahsettiğim protokoller, Pinckney'in anıları ve Amerikan Resmi Hizmet kayıtlarında da aynısını yaptı.

SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Ortadoğu zengin petrol yatakları, geçmiş tarihine bağlı jeo-stratejik önemi çerçevesinde her zaman siyasetin, ekonominin ve kültürün merkezi olmuştur. Bu topraklarda ilk kent devletleri, imparatorluklar ortaya çıkmış ve bölgeye olan yoğun göçlerle de dünyanın çekim merkezi konumuna gelmiştir. Yine bunlardan Ortadoğu, yıllarca çekişmenin, hakimiyetin ve savaşların da eksik olmadığı bir bölge özelliğini korumuştur. Ortadoğu'daki çatışmaların ve savaşların kaynağı olarak değerlendirilebilecek konulardan biri olan Siyonizm, dini kökenli olmak üzere aslında dünyayı ele geçirme projesi olarak okunabilmektedir. Dünyada Yahudilik ve ona bağlı lobiler, vakıflar, şirketler ve ülkeler ile gücünü daha da artıran Siyonizm, bugün Ortadoğu'da kan, gözyaşı ve kitlesel katliamların odağında yer almaktadır. Aslına bakıldığında İslam dinin yayıldığı ve bugün dünyadaki Müslümanların çoğunun içerisinde barındıran bu coğrafya, yeryüzünün son ve hak dini olan İslam için de büyük risk ve tehlikelerle doludur.

Dünyadaki süper güçler, en başta Amerika Birleşik Devletleri (ABD), Siyonizm'in en büyük destekçisi ve kaynağı olan İsrail'i bu noktada desteklemekte ve büyük İsrail projesine desteklerini esirgememektedir. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra vesayet savaşlarının ana uğrak noktasında olan bölgede, mezhepsel, enerji kaynakları ve ekonomi odaklı savaşlar her geçen gün daha da şiddetlenmektedir. ABD'nin büyük Ortadoğu projesi olarak açıkladığı strateji ve eylem planı, bugün bölgeye istikrar, demokrasi ve kalkınma getirmenin oldukça uzağında bulunmaktadır.

Bu savaşlardan ya da çatışmalardan en önemlisi, hiç kuşkusuz dini kaynaklı ve Siyonizm esaslı mezhepsel mücadelelerdir. Bugün Ortadoğu'da, 1. Ve 2. Dünya Savaşları ile altyapısı hazırlanan bölgedeki milletleri, mezhepleri ve dinleri birbirine kırdırma politikası, ABD destekli Siyonizm ile gücünü daha da artırmaktadır. Bugün ABD, meydana getirdiği proje devletler ve Siyonizme verdiği destek ile İsrail'in bölgedeki yayılmasını adeta meşrulaştırmaktadır. Bir zamanlar İslam dininin yayıldığı ve "dünyaya güzel ahlakı getirmek için gönderildiğini" belirten İslam peygamberinin mücadele ettiği bu topraklar, bugün çatışmanın, savaşların ve kan dökülmesinin vazgeçilmez olduğu yerlere dönüşmüştür. Bu hususlar dikkate alındığında ortada yanlış

giden bir şeylerin olduğu ya da kurmaca olarak tehlikeli zihinler tarafından bölgenin kasten savaşa ve yıkıma götürüldüğü anlaşılmaktadır. Bu tehlikeli güçler ve onların amaçları, dünyadaki güç potansiyellerini korumak ve rant düzeylerini artırmak için insanların ve toplumların kutsallarına saldırmaktan, canlarını almaktan ve insanları suni çatışmaların içerisine çekerek vatansız yurtsuz bırakmaktan bir an için bile tereddüt etmemektedirler.

Bu noktada çalışmada iki eser üzerinden Erbakan ve Armstrong üzerine yapılan değerlendirme, yukarıda anlatılanları destekler ve analiz eder bir nitelik göstermektedir.

Bunlardan Erbakan eserinde; 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD, Rusya ve İngiltere işbirliğindeki yeni dünya düzeninden söz etmektedir. Burada yeryüzüne barış geleceğine daha da kısımların ve baskının arttığını iletmektedir. Yine BM, Dünya Bankası, IMF, AB, NATO gibi teşkilatların insanlığın felaketi için çalıştığını ifade etmektedir. Diğer yandan Yahudilerin dini anlayışları ve Siyonizmin bu süreci körüklediğini açıklamaktadır. Burada gizli mason locaları olarak da kabul edilen cemiyetlerin dümenin başında olduğunu belirtmektedir. Erbakan, aynen şu ifadeleri kullanarak konuyu özetlemektedir: *“Siyonizm bir timsaha benzer. Bu timsahın üst çenesi Amerika ise alt çenesi Avrupa Birliği'dir. Beyni Siyonizm, gövdesi ise işbirlikçilerdir”*.

Diğer yandan Armstrong eserinde ise; derin Yahudi cemaatleri ya da locaları olarak bilinen örgütler ve bunların finansörlerinden biri olan Rothschild ailesini konu almaktadır. Eserde tüm soyağacı çerçevesinde bu ailenin sermayesinin başına gecen üyelerin hayatları ve temel nitelikleri hakkında bilgi verildikten sonra bunların, dünya para-finance sistemine ve Siyonizmin dünyanın sömürülmesine olan katkısı analiz edilmektedir.

Sonuç olarak, Ortadoğu'da çatışma, güç mücadelesi ve Siyonizm üzerine yapılan analizlerde elde edilen bulgular neticesinde; bölgenin üst ya da küresel bir akıl tarafından devamlı surette kontrol altında tutulduğu, suni sınırlara sahip devletçiklerle bölgenin göz hapsine alındığı, burada yaşayan insanların da demokrasi ve insan haklarının korunması gibi kulağa hoş gelen sözlerle kandırıldığı ve kendi yaşam hak ve özgürlüklerini kendilerinin belirleme hakkından mahrum bırakıldıkları görülmektedir. Bunun için bölge sürekli sıcak tutulmakta, mezhepler, milletler devamlı surette terör faaliyetleri ve bunların amaçları ile pisliğe bulandırılmaktadır. Yine İslam dininin ve Müslüman devletlerin birbirleriyle iyi geçinmesinin, aralarındaki kardeşlik bilincinin

oluşmasının önüne geçilmekte ve sonuçta da Müslüman Müslümanın kanını dökmemektedir. İslam'daki tevhid ve ümmet anlayışı bir türlü sağlanamamaktadır. İşte burada çalışmada analizleri yapılan iki düşünürde de görüldüğü gibi özellikle üst aklın cisimleşmiş söylemi ya da ideolojisi olan Siyonizm ve onu destekleyenler, dünyadaki çıkarları ve uydurma fetvalarla, sapkın düşüncelerle bölgenin ve buradan da dünyanın huzurunu kaçırmakta, masum insanların ölümüne neden olmakta ve bölgede huzur ve esenliğin sağlanmasında en büyük engeli teşkil etmektedirler.

KAYNAKÇA

- Abay, O. ve Baykan, N. O. (2019). Büyük ortadoğu projesi su politikaları, tmmob 2. su politikaları kongresi. 21 Ekim 2019 tarihinde, <http://www.imo.org.tr/resimler/ekutuphane/pdf/10952.pdf> adresinden erişildi.
- Abi-Raad, M. (2019). Western organizational theories: middle eastern style: how much do you know about the culture?. The Journal of Organizational Management Studies, 2019, 1-16.
- Akbaş, Z. (2011). ABD'nin ortadoğu politikalarının sürdürülebilirliği ve ortadoğu'da güç mücadelesi. History Studies, ABD ve Büyük Ortadoğu İlişkileri Özel Sayısı, 1-18.
- Akkaya, Y. (2018). Ortadoğu'da din-iktidar ilişkisi: suriye baas partisi örneği, Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Kırıkkale Üniversitesi, Kırıkkale.
- Al, A. ve Aslan, N. (2018). Petrol kıskacında ortadoğu: libya sivil savaş örneği. ECONDER International Academic Journal, 2(1), 37-55.
- Alver, M. (2019). Filistin – israil çatışmasının ortadoğu siyasal dengelerine etkileri, 05 Temmuz 2019 tarihinde,, https://www.academia.edu/5216173/Filistin_%C4%B0srail_%C3%87at%C4%B1%C5%9Fmas%C4%B1n%C4%B1n_Ortado%C4%9Fu_Siyasal_Dengelerine_Etkileri adresinden erişildi.
- Armstrong, G. (2011). Rothschild para imparatorluğu-derin yahudi devleti. (Mert Akcanbaş, Çev.), İstanbul: Destek Yayınevi.
- Arsal, S. M. (2018). Milliyet duygusunun sosyolojik esasları. İstanbul: Ötüken Neşriyat.
- Ayata, A. (2010). Ortadoğu perspektifinden türkiye-abd ilişkilerinin yeni boyutu. Akademik Bakış Dergisi, 22, Ekim – Kasım – Aralık, 1-16.
- Aydın, M. (2011). Güncel kültürde temel kavramlar. İstanbul: Açılım Kitap.
- Aygün, S. S. (2015). Büyük ortadoğu projesi perspektifinden arap baharı ve bölgeye yansımaları, Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Erciyes Üniversitesi, Kayseri.
- Cide, Ö. (2019). Ortadoğu'da göçü tetikleyen savaşların nedeni olarak din. İlahiyat Akademi Dergisi, 21.06.2019 tarihinde, <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/292322> adresinden erişildi.

- Dağ, A. E. (2015). Ortadoğu çatışmaları. İstanbul: İnsamer.
- Demren, Ç. (2008). Ortadoğu'da ataerkillik ve erkeklik ilişkileri. C.Ü. Sosyal Bilimler Dergisi, 32(2), Aralık, 321-329.
- Deniz, T. (2012). Mekânsal paylaşım açısından büyük ortadoğu projesi ve türkiye. Marmara Coğrafya Dergisi, 26, Temmuz, 47-171.
- Deniz, Y. (2018). Orta doğu'da vehhabi - şii mücadelesi. TESAM Akademi Dergisi, Ocak, 5(1), 63-95.
- Deniz, Y. (2016). Ortadoğu'daki çatışmalara devletlerin ve devlet dışı aktörlerin etkileri. TESAM Akademi Dergisi, Ocak, 3(1), 129-149.
- Doster, B. (2013). Ortadoğu'daki kamplaşma: bölgesel görünümlü küresel saflaşma. Ortadoğu Analiz, Mayıs, 5(53), 79-86.
- Doğan, Z. (2019). Din, mezhep ve kurtuluş teorileri bağlamında ortadoğu'yu yeniden okumak: israil örneği, Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Çanakkale.
- Dursun, D. (2019). Ortadoğu siyaseti üzerine notlar, ortadoğu yıllığı, 2005. 05 Haziran 2019 tarihinde, https://www.ormer.sakarya.edu.tr/uploads/files/17_ortadogu_siyaseti_uzerine_notlar.pdf, adresinden erişildi.
- Dündar, H. U. (2019). Medeniyetler çatışması” tezi bağlamında “şii hilali” tartışmalarının bir değerlendirmesi, ortadoğu etütleri. 12 Ekim 2019 tarihinde, <https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/887680>, adresinden erişildi.
- Engdahl, F. W. (2020). The greater middle east Project. 12 Mart 2020 tarihinde, <https://www.geopolitica.ru/en/article/greater-middle-east-project> adresinden erişildi.
- Erbakan, N. (2016). Davam-ne yaptıysam allah rızası için yaptım. İstanbul: Yeni Devir Yayınları.
- Erdem, D. F. ve Erdem, Ç. (2019). Ortadoğu'da otoriter rejimler: ortadoğu arap toplumları'nın tarihsel, siyasal ve sosyo-ekonomik yapısı üzerinden bir değerlendirme. 03 Nisan 2019 tarihinde, http://www.akademikortadogu.com/belge/ortadogu14makale/demirhan_fahri_erdem_cigdem_erdem.pdf adresinden erişildi.
- Erkmen, S. (2013). Ortadoğu'da kilitlenen güç mücadelesi ve yeni çatışma olasılığı.

- Ortadoğu Analiz, Mayıs, 5(52), 71-77.
- Fox, J. (2020). The unique role of religion in middle eastern ethnic conflict: a large-study. 12 Mart 2020 tarihinde, <http://turkishpolicy.com/images/stories/2004-01-evasivecrescent/TPQ2004-1-fox.pdf> adresinden erişildi.
- Gerger, H. (2007). ABD-ortadoğu-türkiye. İstanbul: Ceylan Yayınları.
- Gül, H. K. (2009). Büyük ortadoğu projesi ve türkiye. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Dumlupınar Üniversitesi, Kütahya.
- Halliday, F. (2019). The middle east in international relations: power, politic, and ideology, Muharrem Ekşi (Haz.), Cambridge Press, 2006. 21 Ekim 2019 tarihinde, http://www.akademikortadoğu.com/belge/ortadoğu4%20makale/muhammer_ekşi.pdf adresinden erişildi.
- İpek, İ. (2019). Din-siyaset ilişkisi: dünü, bugünü, geleceği. Toplum ve Kültür Araştırmaları Dergisi. 03 Mayıs 2019 tarihinde, <http://www.toplumvekultur.com/wp-content/uploads/2019/01/2.-sayı.pdf> adresinden erişildi.
- İskenderoğlu, M. (2019). Ortadoğu’da dinsel ve mezhepsel çatışmalarda ulemanın rolü üzerine eleştirel bir yaklaşım. Ortadoğu Yıllığı, 2012. 01 Şubat 2019 tarihinde, https://ormer.sakarya.edu.tr/uploads/files/18_iskender_2012.pdf, adresinden erişildi.
- Kara, A. (2018). Ortadoğu’nun değişmeyen kaderi: haçlı kontluklarından kantonlara. Mehmet Şahin ve Şeref Göküş (Eds.), Türk Akademik Araştırmalar Dergisi Uluslararası Multidisipliner Kongresi içinde. Antalya: OTTO Yayınları.
- Karaca, S. (2015). Büyük ortadoğu projesi ekseninde ırak’ın kuzeyindeki gelişmeler ve türkiye’ye yönelik muhtemel ekonomik etkileri. Niğde Üniversitesi, Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Niğde.
- Kaştan, Y. (2019). Orta doğu’da arap-israil mücadeleleri ve türkiye. 23 Eylül 2019 tarihinde, <https://www.ayk.gov.tr/wpcontent/uploads/2015/01/KAŞTANYükselORTADOĞU’DA-ARAP-İSRAİL-MÜCADELELERİ-VE-TÜRKİYE.pdf> adresinden erişildi.
- Kızıloğlu, S. (2012). İsrail devleti’nin kuruluşuna kadar geçen süreçte yahudiler ve siyonizm’in gelişimi. Sosyal Bilimler, 2(1), (Ocak), 35-64.
- Kona, G. G. (2004). Ortadoğu’da güvenlik algılaması ve dahili risk faktörlerinin etkisi.

Akdeniz İ.İ.B.F. Dergisi, 8, 113-138.

Köse, İ. (2020). The lloyd george government of the uk: balfour declaration the promise for a national home to jews (1916-1920). 21 Mart 2020 tarihinde, <https://www.ttk.gov.tr/dergiler/belleten/294-belleten/11-ismail-kose.pdf> adresinden erişildi.

Lesch, A. M. (2020). Zionism and its impact. 11.01.2020 tarihinde, <https://www.wrmea.org/special-topics/zionism-and-its-impact.html> adresinden erişildi.

Loon, H. W. V. (2014). Gençler için uygarlık tarihi. Seda Çıngay (Çev.), İstanbul: Say Yayınları.

Mansfield, P. (2012). Ortadoğu tarihi. Ümit Hüsrev Yolsal (Çev.), İstanbul: Say Yayınları.

Mumcu, C. (2006). Ortadoğu'da siyasal modernleşme süreci ve müzakere kültürü. İstanbul Ticaret Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 2(10), Güz, 221-231.

Mutlu, İ. (1995). Yahudi tarihi. İstanbul: Mutlu Yayıncılık.

Okumuş, E. (2016). Ortadoğu'da toplumsal meşruiyette kriz. Dinbilimleri Akademik Araştırma Dergisi, 16(3), 9-36.

Örgev, G. (2019). Ortadoğu'da güç mücadelesi çerçevesinde bir kimlik çatışması olarak mezhepçilik. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Üniversitesi, İstanbul.

Özdem, A. G. (2016). Büyük devletlerin değişmeyen mücadele alanı: ortadoğu. Fırat Üniversitesi Orta Doğu Araştırmaları Dergisi, X(2), 1-39.

Özdemir, Ç. (2012). Ortadoğu ve arap baharı (türkiye demokratik bir ülke olarak ortadoğu'da model olabilir mi?). Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Dumlupınar Üniversitesi, Kütahya.

Özdemir, E. (2013). Ortadoğu barışında güvenlik ve işbirliği modeli arayışları. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Atılım Üniversitesi, Ankara.

Rabkin, Y. M. (2012). Yahudilerin siyonizm karşıtlığı. Şahika Tokel (Çev.), İstanbul: İletişim Yayınları.

Rougier, B. (2005). The greater middle east project: a short moment of international utopia?. Critique Internationale, 1(26), 79-94.

Sağlam, Z. (2019). Güç kavramı ve ortadoğu'da değişen dengeler üzerinden güç okuması, İnsani ve Sosyal Araştırmalar Merkezi, İHH. 27 Kasım 2019 tarihinde,

- file:///F:/yargı%20tez/makaleler%20ve%20diğer%20int.%20kaynakları/Gu_c_K avrami_ve_Ortadog_uda_Deg_is_en_De.pdf adresinden erişildi.
- Sönmez, Z. (2019). Ortadoğu'daki Etnik Çatışmaların Sebepleri. 12 Aralık 2019 tarihinde, https://www.academia.edu/8073770/Ortado%C4%9Fudaki_Etnik_%C3%87at%C4%B1%C5%9Fmalar%C4%B1n_Sebepleri__Z%C3%BCmr%C3%B Ct_S%C3%B6nmez adresinden erişildi.
- Şahin, M. (2010). Bitmeyen senfoni: ortadoğu barış süreci. Ortadoğu Analiz, Ekim, 2(22), 8-16.
- Tangülü, B. (2006). Büyük ortadoğu projesi. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Cumhuriyet Üniversitesi, Sivas.
- Tekkaya, D. (2007). Büyük ortadoğu projesi ve türkiye'nin konumu. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Atılım Üniversitesi, Ankara.
- Türkçe Bilgi Sitesi. 11 Kasın 2019 tarihinde, https://www.turkcebilgi.com/islam_dini adresinden erişildi.
- Urul, A. (2008). Amerika birleşik devletleri'nin büyük ortadoğu projesi ve türkiye, Yayımlanmamış doktora tezi, Marmara Üniversitesi, İstanbul.
- Yavuz, N. (2003). Şark meselesi açısından ortadoğu gelişmeleri. Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi, 23(3), 89-98.
- Yenigun, C. (2016). Conflict resolution for the middle east: sectarian rapprochement. Turkish Journal of Middle Eastern Studies, 3(2), 13-27.
- Yılmaz, H. (2014). Küresel ekonomik güçlerin ortadoğu politikası ve ortadoğu enerji kaynaklarına yatırım stratejisi ile türkiye'nin ortadoğu politikası ve ortadoğu enerji kaynaklarına yatırım stratejisi. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Haliç Üniversitesi, İstanbul.
- Yılmaz, S. (2019). Orta doğu'ya demokrasiyi getirmek. Uluslararası İktisadi ve İdari İncelemeler Dergisi, 05.08.2019 tarihinde, <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/202015> adresinden erişildi.
- Yılmaz, V. B. ve Türkman, S. (Eds.) (2017). Ortadoğu'ya bakış. Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık.
- Zhongmin, L. (2010). Tension between the Islamic Middle East and the International System: A Sub-state Perspective. Journal of Middle Eastern and Islamic Studies, 4(2), 66-84.

- 07 Ağustos 2019 tarihinde, <https://islamansiklopedisi.org.tr/siyonizm> adresinden erişildi.
- 07 Ocak 2020 tarihinde, <https://ifamericansknew.org/history/origin.html> adresinden erişildi.
- 03 Şubat 2020 tarihinde, <https://www.thebalance.com/sunni-shiite-split-3305550> adresinden erişildi.
- 22 Ocak 2020 tarihinde, <https://www.brookings.edu/opinions/the-sunni-shiite-divide-in-the-middle-east-is-about-nationalism-not-a-conflict-within-islam/> adresinden erişildi.
- 5 Mart 2020 tarihinde, <https://www.cvce.eu/en/collections/unit-content/-/unit/df06517b-babc-451d-baf6-a2d4b19c1c88/548d2b44-a4f0-460e-a26d-999028832012> adresinden erişildi.
- 12 Nisan 2020 tarihinde, http://www.w-t-w.org/en/wp-content/uploads/2013/02/BARRBIZ-Middle-East-Culture-Business-Etiquette_Vol.-2_Issue-8.pdf adresinden erişildi.
- 5 Şubat 2020 tarihinde, https://en.wikipedia.org/wiki/Middle_East, adresinden erişildi.
- 12 Nisan 2020 tarihinde, <https://www.brookings.edu/research/the-new-u-s-proposal-for-a-greater-middle-east-initiative-an-evaluation/> adresinden erişildi.

ÖZGEÇMİŞ

Kişisel Bilgiler

Adı Soyadı : Faruk KAYNAK
Doğum Yeri ve Tarihi : Çorum 28/04/1982

Eğitim Durumu

Lisans Öğrenimi : Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi
Yüksek Lisans Öğrenimi : Gümüşhane Üniversitesi SBE.
Bildiği Yabancı Diller : İngilizce

İş Deneyimi

Çalıştığı Kurumlar : Adalet Bakanlığı

İletişim

Telefon : 05068015226
e-posta Adresi : criminal-lawyer@hotmail.com

Tarih : 12.06.2020